

Arrest

nr. 274 149 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022, gekend onder het nummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022, gekend onder het nummer RvV X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij in de zaak X.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij in de zaak X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen in 5 oktober 2019, diende op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 27 augustus 2020, op 14 januari 2021 en op 15 februari 2021.

1.3. Op 25 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 februari 2022 aangetekend werd verstuurd en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Syrisch staatsburger, Arabier en soennitisch moslim. U bent op X 1990 geboren in het dorp X, in de regio van Saraqeb van de provincie Idlib.

U ging in Aleppo naar de middelbare school en werkte daar in uw vrije dagen samen met uw neef Mohammed Sheikh Ali die aannemer was in de elektriciteit. In deze periode verbleef u in Aleppo in een huurwoning die u deelde met uw neef.

In 2010 was u met vrienden aan het wandelen in de omgeving van de universiteit van Aleppo. Eén van uw vrienden probeerde een kleine zak met vuilnis weg te gooien, maar deze kwam per ongeluk terecht op een officier van de inlichtingendiensten in burger. De officier viel jullie hierop verbaal aan, waarna een gevecht ontstond tussen de officier en uw vriendengroep. Jullie waren zich toen nog niet bewust van de functie van deze persoon. Tijdens dit gevecht zou ook een elektriciteitskabel gesneuveld zijn. Uiteindelijk werd u samen met uw vrienden gearresteerd en naar het politiekantoor van Jabal Sam'an in Aleppo gebracht.

Twee van uw vrienden werden dezelfde dag nog vrijgelaten, omdat zij niet zouden hebben deelgenomen aan de gevechten. Uzelf en twee andere vrienden werden beschuldigd en opgesloten omwille van het plegen van een aanslag tegen een bediende van de overheid en het vernielen van openbare eigendom.

Na deze beschuldiging zat u vijf jaar vast in de centrale gevangenis van Aleppo. U kwam vrij in juni 2015. Omdat u uw legerdienst nog niet had gedaan, werd u na uw vrijlating onmiddellijk naar het leger gestuurd. U werd opgesteld aan de frontlinie, waar u moest vechten voor de Vierde Divisie.

Na zeven dagen kon u echter ontsnappen via de hulp van uw neef, M.S.A., die bij de oppositiegroep Feilq Al Sham zat. Hij slaagde erin om de oppositiegroep Jabhat Al Shamiyah die in Aleppo aanwezig was te contacteren. Zij hielpen u ontsnappen en vroegen u in ruil uw wapen aan hen te geven en informatie te geven over het leger en de officieren van de gevangenis.

Na uw desertie uit het leger zou u een maand bij Jabhat Al Shamiyah in Al Ferdous, meer bepaald bij de Liwa Al Tawhid, gebleven zijn. U werd toen meermaals ondervraagd over de gevangenis en het leger. Daarnaast volgde u daar lessen die u dienden te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten.

Nadat u Jabhat Al Shamiyah na een maand verliet en terugkeerde naar Sheikh Idriss, zou u nog een viertal keer terug gekeerd zijn naar Jabhat Al Shamiyah in Al Ferdous om te zien of u hen informatie kon geven over nieuwe deserteurs die daar waren aangekomen. Indien u had kunnen zeggen dat zij mensen gedood hadden of gevochten hadden tegen de oppositie, zouden zij waarschijnlijk geëxecuteerd worden door Jabhat Al Shamiyah.

In Sheikh Idriss zelf zou u vrijwilligerswerk gedaan hebben voor Shafak, een organisatie die verbonden was aan de oppositiegroepering Feilq Al Sham. Shafak zou een Turkse organisatie zijn die door Feilq Al Sham geholpen werd voor de organisatie van hun voedselbedeling in uw regio. U beweert enkel voedselpakketten uitgedeeld te hebben in samenwerking met Feilq Al Sham.

In 2017 raakte u gewond bij een bombardement op uw huis. In hetzelfde jaar zou u gehuwd zijn met Islamish Sheikh Ali, de dochter van uw neef.

U verliet Syrië in de zevende of achtste maand van 2019 omwille van het oprukken van het regime naar uw regio. U kwam aan in België in oktober 2019 en diende hier op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: Belgische medische documenten, een kopie van een uittreksel uit het Syrisch rijksregister, een kopie van een pagina uit uw familieboekje, kopieën van enkele pagina's uit het familieboekje van uw vader, een video van u zelf bij Jabhat Al Shamiyah, en een video die de omstandigheden van uw familie in het vluchtelingenkamp aantoonst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood rekening moet worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw **identiteit**, nationaliteit(en), leeftijd, **achtergrond**, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en **de redenen waarom u een verzoek indient**.

Het CGVS wijst er tot slot op dat, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS1, p. 4; CGVS2, p. 3; CGVS3, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet immers vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw identiteit, de plaatsen waar u verbleven hebt in de jaren voor uw komst naar België, en uw activiteiten de afgelopen tien jaar voor uw komst naar België – een periode die de volledige duur van het Syrische conflict omhelst.

Om te beginnen ondersteunt u uw voorgehouden identiteit niet met de nodige documenten en kan u geen bevredigende verklaring geven voor het niet kunnen voorleggen van bewijskrachtige identiteitsdocumenten.

Zo legt u uw identiteitskaart niet voor. U tracht dit te verklaren door te zeggen dat uw identiteitskaart bij het Syrische leger achterbleef (CGVS 1, p. 13, p. 15; CGVS 3, p. 58). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u door het leger ingelijfd werd (cfr. infra). Bijgevolg volstaat uw antwoord hierover niet om uit te klaren waarom u uw identiteitskaart niet neerlegt.

Daarenboven legt u geen aannemelijke verklaringen af over deze identiteitskaart. U stelt dat u uw identiteitskaart pas verkreeg in 2007 of 2008 (CGVS 2, p. 24-25), op zeventien- of achttienjarige leeftijd dus, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat personen met de Syrische nationaliteit vanaf veertien jaar over een identiteitskaart moeten beschikken. Vanaf de dag dat een burger deze leeftijd bereikt **moet** hij of zij **binnen het jaar** een persoonlijke identiteitskaart aanvragen. Daar u verklaart dat u in mei 1990 geboren bent (Verklaring DVZ, vraag 4; CGVS 1, p. 6, mail 12.09.2020), was u vanaf mei 2005 verplicht om een Syrische identiteitskaart op zak te hebben. Hierop gewezen, zegt u dat u altijd een uittreksel van de burgerlijke stand gebruikte. U herhaalt dat u uw identiteitskaart pas in 2007 of 2008 afhaalde. Gevraagd waarom u uw identiteitskaart niet vroeger afhaalde, herhaalt u dat u genoeg had aan een uittreksel van de burgerlijke stand (CGVS 2, p. 25). U gewezen op het feit dat u verplicht was om vanaf 14 jaar een identiteitskaart te hebben, bevestigt u dat u dat op die leeftijd moet aanvragen, maar dat u niet gedaan heeft. U stelt verder uitdrukkelijk dat het “vroeger in de tijd van het regime” niet verplicht was, en houdt vol dat het volstond om in het bezit te zijn van een attest van de burgerlijke stand “dat is afgeleverd door de regering zelf” (CGVS 3, p. 58). Uw verklaringen zijn evenwel in strijd met de beschikbare landeninformatie aangaande de regelgeving die toen van kracht was (en nog steeds is). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat het voor Syrische burgers ouder dan 14 jaar wel degelijk verplicht is om een identiteitskaart bij zich te hebben, en dat, niettegenstaande het niet bij zich dragen van de identiteitskaart over het algemeen niet bestraft werd, het wel kon leiden tot nader onderzoek. Een individueel uittreksel kan weliswaar dienen als een tijdelijke vervanging voor een beschadigde of verloren identiteitskaart, maar nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het document kan gebruikt worden om (gedurende 2 à 3 jaar) aan voornoemde verplichting te ontkomen. Bovendien blijkt dat de identiteitskaart een belangrijke rol speelt in het dagelijks leven van Syriërs. Een Syrische burger dient het document vooreerst in zijn bezit te hebben om zich te kunnen identificeren. Met een identiteitskaart verkrijgt een Syriër verder toegang tot bijvoorbeeld gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, bankzaken, enz.

De kaart is ook een vereiste om te kunnen deelnemen aan schoolexamens en universitair onderwijs. Dat u, die verklaart tot 2009 naar de middelbare school ging, dan geen identiteitskaart nodig zou hebben gehad om deel te nemen aan uw examens en zich eenvoudigweg met een uittreksel van de burgerlijke stand kon inschrijven in een school te Aleppo alwaar u uw laatste drie schooljaren doorbracht (CGVS 2, p. 9-11), kan niet overtuigen.

Erop gewezen dat uw gebrek aan documenten ter staving van uw identiteit problematisch is, verwijst u naar het individueel uittreksel van de burgerlijke stand dat u neerlegde en naar de familieboekjes (CGVS 3, p. 57). U verklaart echter dat het uittreksel van de burgerlijke stand, uitgegeven op 13 juli 2019, en waarvan u enkel een kopie neerlegt, op irreguliere wijze tegen betaling verkregen is. Uw broer Bashar zou zich immers tot de administratie van de oppositie hebben gewend, die stempels gebruikte van de Syrische overheid, om dit document te bekomen (CGVS 1, p. 16-17). Dit ondermijnt in grote mate de bewijswaarde van dit document. Daarenboven heeft uw broer dit document pas aangevraagd toen u reeds in België was (CGVS 1, p. 16), wat doet vermoeden dat het louter is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor het document nog verder aan bewijswaarde inboet. Nog blijkt een deel van de gegevens in dit document onleesbaar is, wat de bewijswaarde nog verder ondergraaft.

Over de familieboekjes moet in eerste instantie opgemerkt worden dat u enkel kopieën neerlegt, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze valt na te gaan. Het familieboekje van uw ouders zou, volgens uw verklaringen, afgegeven zijn door de Syrische autoriteiten. U legt echter enkel een kopie neer van enkele pagina's uit dit boekje. In de extracten die u voorlegt, wordt uw naam niet vermeld. Dit document vormt dus geen begin van bewijs van uw voorgehouden identiteit.

U legt voorts slechts een kopie van een pagina van uw persoonlijk familieboekje neer. Dit familieboekje, volgens uw verklaringen uitgegeven in 2018, is daarenboven niet afgegeven door de Syrische autoriteiten, maar door de oppositie (CGVS 1, p. 15), waardoor het bezwaarlijk beschouwd kan worden als een officieel stuk dat uw identiteit kan staven. Bovendien staat in dit document vermeld dat u geboren bent op 8 mei 1999, terwijl u ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaart dat u geboren bent op 8 mei 1990, negen jaar eerder (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 4; CGVS 1, p. 6; opm. op NPO dd. 12.09.2020). Op het uittreksel van de burgerlijke stand staat dan weer vermeld dat u geboren bent op 9 mei 1990. Aldus dient besloten te worden dat dit familieboekje geen objectieve bewijswaarde heeft, en derhalve evenmin kan aanvaard worden als een begin van bewijs van uw beweerde identiteit.

Voorts legt u geen legerboekje neer. U verklaart zelfs dat u **nooit een legerboekje hebt gehad** (CGVS 2, p. 24), wat niet aannemelijk is gezien u achttien jaar werd in 2008, en gezien Syrische mannen bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd een oproep krijgen zich te melden bij het plaatselijke rekruteringsbureau van het leger. Wanneer dienstplichtigen zich melden bij het rekruteringsbureau, worden zij onderworpen aan een interview en een bloedtest, wordt een pasfoto genomen en ontvangen zij een militair boekje. U geeft vervolgens **drie verschillende verklaringen** voor het niet kunnen neerleggen van uw legerboekje. **Zo verklaart u aanvankelijk dat u geen legerboekje kreeg omdat het uitgesteld werd omwille van uw studie** (CGVS 2, p. 24). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw bewering verder gestudeerd te hebben geenszins staft. U verklaarde weliswaar dat u documenten met betrekking tot de door u gevolgde studies kon bekomen (CGVS 2, p. 10-11), maar u heeft deze tot op heden niet overgemaakt aan het CGVS. Dat u dat niet doet, terwijl u daar volgens uw eigen verklaringen wel toe in de mogelijkheid zou zijn, wijst er niet alleen op dat u niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw bewering uitstel te hebben bekomen omwille van uw studies. Hoe dan ook, uw antwoord strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat uitstel van de legerdienst omwille van studieredenen juist in het legerboekje wordt genoteerd en dus geen belemmering vormt voor de afgifte van het legerboekje. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat u bij uitstel om studieredenen een soort identiteitsdocument van de militaire politie kon krijgen om te tonen bij controles (CGVS 2, p. 24). Ook dit antwoord strookt niet met bovenstaande informatie. Opnieuw geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw antwoorden en de beschikbare informatie, beweert u dat het vroeger geen probleem was om het legerboekje één of twee jaar later af te halen, en dat u dat van plan was. U blijft herhalen dat u een uitstel kreeg van het rekruteringscentrum, maar dat u geen legerboekje had (CGVS 3, p. 59), evenwel zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Dit alles leidt ertoe dat aan uw verklaringen over het gebrek aan legerboekje wegens uitstel om studieredenen geen geloof wordt gehecht.

U verklaart vervolgens dat u geen legerboekje had omdat u in 2010, toen u het moest gaan afhalen, gevangen genomen werd (CGVS 2, p. 24). Nochtans was u in 2010 naar eigen zeggen twintig jaar en

moeten Syrische mannen zich al op hun achttiende melden bij het rekruteringsbureau om hun legerboekje te ontvangen. Ook dit antwoord verklaart dus niet waarom u geen legerboekje zou hebben gehad. Daarop gewezen, en erop gewezen dat u al twee jaar voor uw beweerde arrestatie achttien jaar werd, grijpt u terug naar uw eerdere verklaring dat u in 2008 nog studeerde en u het legerboekje toen niet moest afhalen. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, kan aan deze verklaring geen enkel geloof kon worden gehecht. Evenmin zijn uw verklaringen over uw arrestatie en de daaropvolgende detentie geloofwaardig (cfr. infra). Uw beweerde arrestatie en detentie kunnen uw gebrek aan legerboekje dus ook niet uitklaren.

Ten slotte geeft u toe dat men op achttien jaar een legerboekje moet afhalen. U zou dat echter niet gedaan hebben **omdat u nog geen identiteitskaart had** (CGVS 2, p. 24). Nogmaals geeft u hier een andere reden op voor het niet hebben of afhalen van uw legerboekje. Deze inconsistentie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen nooit een legerboekje te hebben gehad. Bovendien blijkt hierboven dat het niet aannemelijk is dat u uw identiteitskaart pas in 2007 of 2008 zou hebben verkregen, waardoor uw verklaring dat u uw legerboekje niet kon afhalen (in 2008) omdat u geen identiteitskaart had eveneens onaannemelijk is. Op de onaannemelijkheid van uw verklaringen gewezen, ontkent u dat u gezegd hebt dat u geen legerboekje had omdat u geen identiteitskaart had (CGVS 3, p. 59). Uw verklaringen waren nochtans duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het simpelweg ontkennen van uw eerdere verklaringen, volstaat hoe dan ook niet om de vastgestelde onaannemelijkheid te weerleggen.

Uit bovenstaande elementen blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen nooit een legerboekje te hebben gehad.

Erop gewezen dat uw gebrek aan documenten over uw identiteitsgegevens problematisch is, verwijst u nog naar twee personen met wie u naar België bent gekomen. Zij zouden kunnen getuigen over uw identiteit (CGVS 3, p. 57). Het is echter aan u om de nodige feiten en relevante elementen over – onder meer - uw identiteit aan te brengen en hierboven blijkt dat u wat dat betreft in gebreke blijft. Los daarvan verklaart u zelf dat de personen die u noemt kennissen zijn (CGVS 3, p. 57) die geen objectieve bron zijn in uw verzoek. Ook dit element volstaat dus niet om uw identiteit aan te tonen.

Rekening houdend met het gegeven dat (i) u geen identiteitskaart of legerboekje voorlegt; (ii) u niet vermeld wordt op het familieboekje van uw ouders; en (iii) er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het door u neergelegde kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand en de kopie van een enkele pagina uit uw persoonlijk familieboekje, dient besloten te worden dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw beweerde identiteit neerlegt. Daar u bovendien (iv) geen bevredigende verklaring kan geven voor het ontbreken van uw identiteitsdocumenten; u (v) daarenboven bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de documenten die u beweert te hebben gehad; en (vi) uw verklaringen evenmin stroken met de landinformatie waarover het CGVS beschikt, kan het CGVS niet anders dan concluderen dat u weigert zicht te bieden op één van de kernelementen van uw verzoek, namelijk uw identiteit, wat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid Vw. een negatieve indicatie vormt voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw arrestatie, uw veroordeling, en uw detentie in de periode 2010-2015.

U legt vooreerst **geen enkel document neer ter staving van uw beweerde arrestatie, veroordeling en detentie**, terwijl die er volgens u wel waren. U verklaart dat al deze documenten vernield werden tijdens een luchtaanval op uw huis, en dat het dossier dat zich op de rechtbank bevond, eveneens vernield is omdat de rechtbanken door de oppositie werden ingenomen en verbrand (CGVS 2, p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u bijstand had van een advocaat (CGVS 2, p. 14). Gewezen op het belang van deze documenten in uw dossier, stelt u dat u via de advocaat zal proberen documenten te bekomen (CGVS 2, p. 15). Gevraagd tijdens uw derde persoonlijk onderhoud of u er in geslaagd bent om via uw advocaat documenten te bekomen, stelt u dat u met hem contact heeft opgenomen, maar dat hij u niet kon verder helpen omdat u gezocht werd in de gebieden die onder de controle van de overheid staan en hij daar niet om durft te vragen. U stelt vervolgens uitdrukkelijk dat “de zaak van de gevangenis (...) geen belangrijke zaak (is)” (CGVS 3, p. 4). Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u verklaart dat het gegeven dat u gedurende 5 jaar in gevangenschap heeft doorgebracht, niet belangrijk is. Het is verder weinig aannemelijk dat uw advocaat zelf over geen enkele stuk meer zou beschikken dat uw beweerde arrestatie, veroordeling en detentie zou kunnen staven. Van uw beweerde contact met uw advocaat legt u overigens geen enkel begin van bewijs van neer. Nog daargelaten de vraag of u wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om voornoemde stavingstukken te bekomen, dient aldus vastgesteld te worden dat u geen enkel document voorlegt dat uw bewering gedurende 5 jaar

vastgehouden te zijn door de Syrische autoriteiten staat. Bijgevolg moet het CGVS overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet nagaan of uw verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van uw vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met uw land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Na een grondig onderzoek komt het CGVS evenwel tot de vaststelling dat u geen samenhangende en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zowel uw beweerde arrestatie, als over uw daaropvolgende veroordeling en detentie, en dit om onderstaande redenen.

Bij de DVZ verklaarde u namelijk gearresteerd te zijn omwille van uw deelname aan een betoging in Aleppo (Vragenlijst CGVS, vraag 1-5). Op het CGVS geeft u echter een heel andere reden, namelijk een schermutseling met een officier van de inlichtingendiensten die boos werd toen één van uw vrienden per ongeluk een vuilzak op hem gooide (CGVS 1, p. 16-17). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, stelt u dat u bij de DVZ niet echt over protesten sprak. U zou gezegd hebben dat het een chaotische toestand was waarin een gevecht ontstond (CGVS 2, p. 12). Dit antwoord volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, temeer gezien u bij de DVZ op drie verschillende momenten verwees naar deze protesten als reden voor uw aanhouding/veroordeling, en u bij DVZ helemaal niet sprak over de vuilzak en evenmin over de officier van de inlichtingendiensten (Vragenlijst CGVS, vraag 1-5). Dat u geen uitsluitend biedt over de aanleiding van uw arrestatie en jarenlange detentie zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie al op de helling.

Nog blijkt u niet te weten wanneer precies u gearresteerd werd. U geeft aan dat dit in 2010 gebeurde, maar kan aanvankelijk niet aangeven in welke maand (CGVS 1, p. 16). Gelet op de impact die deze arrestatie op uw leven zou hebben gehad – u zou vijf jaar hebben vastgezeten (CGVS 1, p. 18) –, is het niet aannemelijk dat u zelfs niet bij benadering zou kunnen aangeven wanneer in 2010 dit zou zijn gebeurd. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, kan u ineens wel zeggen dat u in maart of april 2010 gearresteerd werd (CGVS 2, p. 12). Dat u nu plots wel een meer precieze tijdsaanduiding kan geven, waar u voorheen nog aangaf geen idee te hebben (CGVS 1, p. 16), doet vermoeden dat u uw antwoorden simpelweg aanpast aan de vraagstelling zonder dat ze gebaseerd zijn op werkelijke ervaringen. Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie en de daaropvolgende detentie.

Voorts legt u geen overtuigende verklaringen af over uw veroordeling. U verklaart tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u bij verstek veroordeeld werd tijdens uw gevangenschap (CGVS 1, p. 18). Later zegt u dan weer dat deze veroordeling bij verstek niets te maken had met dat probleem [uw conflict met de officier van de inlichtingendienst in 2010], maar met uw desertie uit het leger (CGVS 2, p. 14). Gezien, volgens uw verklaringen, uw desertie pas plaatsvond na uw detentie (CGVS 1, p. 6), ontbeert uw antwoord elke logica. Kort daarna verandert u uw verklaringen opnieuw, en zegt u dat er geen veroordeling was toen u 'daar' was, maar dat later op de hoogte werd gebracht dat u bij verstek veroordeeld was (CGVS 2, p. 14). Uw wisselende verklaringen over uw veroordeling, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover aan.

Gevraagd wanneer u op de hoogte werd gebracht van uw veroordeling, spreekt u over de chaotische toestand tijdens de revolutie, maar beantwoordt u de vraag niet (CGVS 2, p. 14). Opnieuw dezelfde vraag gesteld, zegt u dat u omstreeks 2012 of 2013 hierover werd ingelicht. Kort daarna past u uw verklaringen licht aan en zegt u dat u in augustus 2012 werd ingelicht (CGVS 2, p. 14). Dat u ook hierover niet meteen een duidelijk antwoord kan geven, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw aan.

Gevraagd naar de omstandigheden in de gevangenis, geeft u aan dat **deze voor het begin van de revolutie 'normaal' waren**. Verder geeft u geen enkele informatie over uw levensomstandigheden in de gevangenis, maar verandert u van onderwerp en vertelt u dat u door een brand in het justitiepaleis niet werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 17). Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw bevestigd wordt over de levensomstandigheden in de gevangenis komt u niet verder dan te zeggen dat het "normale omstandigheden" waren, dat jullie "gewoon (leefden) in gevangenisomstandigheden", en dat jullie mochten "uitgaan, zonnen, wandelen, eten en drinken" (CGVS 2, p. 18). Het hoeft geen betoog dat uw antwoorden niet de graad van detail en doorleefdheid bereiken om op overtuigende wijze aan te tonen dat u werkelijk voor de aanvang van de burgeroorlog gevangen gezeten hebt.

Gepeild naar de levensomstandigheden **na het begin van de revolutie** komt u andermaal niet verder dan in zeer algemene bewoordingen te stellen dat u harder behandeld werd, en u niet meer buiten de cel mocht gaan (CGVS 1, p. 18). Opnieuw gevraagd naar de veranderingen in het gevangenisleven na het

uitbreken van de revolutie, zegt u dat alles veranderde, dat er geen bezoek meer kwam, het eten schaars werd, dat u niet meer toegelaten was om te zonnen en te wandelen en de deur altijd gesloten werd. Verder werden de regels over wie mocht poetsen veranderd (CGVS 2, p. 22). Uw oppervlakkige verklaringen volstaan andermaal niet om het CGVS ervan te overtuigen dat u werkelijk 5 jaar lang gevangen gezeten hebt.

U weet verder weliswaar, wanneer u hierover bevraagd wordt, te vertellen over de verschillende afdelingen in de gevangenis, maar u kan merkwaardig genoeg de cel waarin u zou hebben verbleven nauwelijks beschrijven. Na twee keer vragen, weet u enkel aan te duiden hoe de slaappleatsen verdeeld werden (CGVS 2, p. 18). Dat u die beweert dat hij vanaf het uitbreken van de revolutie zijn cel niet meer mocht verlaten (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 18 en 22), er niet in slaagt om een meer gedetailleerde en doorleefde beschrijving te geven van de cel alwaar hij samen met 29 andere gevangenen opgesloten zat (CGVS 2, p. 18), ondermijnt op fundamentele wijze uw bewering van 2010 tot 2015 in gevangenschap te hebben geleefd.

Voorts werd u gevraagd of er medegevangenen waren die bepaalde taken of verantwoordelijkheden hadden. U antwoordt daarop ontkennend. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of er iemand was met bepaalde taken, zegt u dat er wel vrijwilligers waren, dat hen een naam werd gegeven om te poetsen. Gevraagd of die functie een bepaalde naam had, antwoordt u naast de kwestie. Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt of u de functie van Shawish of Soukhra kent, kan u hierover verklaringen afleggen. Gevraagd of u ooit verantwoordelijkheid had in de gevangenis, bevestigt u dat u zelf de functie van Soukhra of Soufra heeft uitgeoefend en hier een symbolisch bedrag van 100 tot 200 lira per week voor kreeg (CGVS 2, p. 19-20). Dat u aanvankelijk stelt dat er geen gevangenen met taken of verantwoordelijkheden zijn, om pas na confrontatie te stellen van wel, dat u vervolgens de naam van deze functie(s) niet spontaan kan noemen, en pas nadat u de namen worden geven hierbij uitleg kan verschaffen, om dan plots te verklaren dat u zelf één van de genoemde functies heeft uitgeoefend, wijst erop dat u uw verklaringen allerm minst doorleefd zijn en dat u deze kennis niet uit eerste hand in de gevangenis hebt opgedaan. Het CGVS wijst er in dit verband op dat de informatie over de verschillende functies van gevangenen ook in publieke bronnen is terug te vinden, zodat niet zomaar kan worden aangenomen dat u deze kennis hebt opgedaan door zelf in de gevangenis te verblijven.

Wanneer u dan gevraagd wordt of u in de gevangenis gefolterd of mishandeld werd, geeft u aan van niet. U licht voorts toe dat de directie wel tijdens de belegering gevangenen die deelgenomen hadden aan een protest geëxecuteerd heeft, en dat gevangenen gekleed werden als militair (een behandeling die u ook één keer te beurt viel), en vervolgens zo tegen een opening gezet werden, waardoor ze door leden van de oppositiegebied gedood werden. U zegt dat veel gevangenen op die manier, en door een gebrek aan voedsel om het leven gekomen zijn. (CGVS 1, p. 18). Het is merkwaardig dat u op geen enkele manier verwijst naar het feit dat gevangenen ook gefolterd werden, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in die periode al sprake was van mishandelingen en folteringen. Dergelijke praktijken waren al jaren schering en inslag in het gevangeniswezen, zelfs voor het conflict. Folteringen en onmenselijke behandelingen waren wijdverspreid en werden op grote schaal toegepast. Het is niet aannemelijk dat u dit niet zou hebben opgemerkt. U spreekt echter enkel over misstanden in de periode van de belegering in 2013 (CGVS 1, p. 18). Indien u werkelijk in de gevangenis zat, er de functie van Shoukhra had zoals u beweerde, en in die hoedanigheid met de andere gevangenen roddelde over (onder meer) de officieren van de gevangenis (CGVS 2, p. 19-21), voedsel bedeelde en zo in contact kwam met andere gevangenen (CGVS 3, p. 6), is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van deze toestanden. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw detentie opnieuw op de helling.

U noemt wel namen van uw medegevangenen (CGVS 2, p. 18-19) en van bewakers (CGVS 2, p. 21). Dit zijn echter louter beweringen die u verder niet staft. Dit weegt verder niet op tegen de weinig doorleefde en weinig gedetailleerde antwoorden over uw verblijf in de gevangenis. Deze informatie volstaat dan ook niet om aannemelijk te maken dat u vijf jaar in de gevangenis zou hebben gezeten.

U weet nog te vertellen dat de centrale gevangenis van Aleppo werd belegerd in 2013. Mensen werden ziek door een gebrek aan eten en drinken, en veel gevangenen zijn er van de honger gestorven (CGVS 1, p. 18). Gevraagd naar meer informatie over het leven in de gevangenis tijdens deze belegering, zegt u dat de gevangenis volledig omsingeld werd gedurende een jaar en drie maanden. De gevangenen hadden geen eten en drinken (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 22). Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u wel precies kan aangeven dat de belegering van de centrale gevangenis te Aleppo een jaar en 3 maanden geduurd heeft, dat de gevangenis bevrijd werd door de "groepering van aqid (kolonel) Suhail Ali

(...) ergens (in) 2014", en dat het Rode Kruis er voedsel bedeed heeft (CGVS 2, p. 22), maar wanneer er dan gepeild wordt naar de concrete impact van de belegering op de levensomstandigheden van de gevangenen en hoe de gedetineerden omsprongen met de gevolgen van de voedselschaarste u opvallend op de vlakte blijft (CGVS 2, p. 22). Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de gevolgen van de belegering ronduit catastrofaal waren voor de gevangenispopulatie. De kennis die u heeft staat niet alleen in schril contact met het gebrek aan doorleefdheid in uw verklaringen, maar reikt in wezen niet verder dan de informatie die terug te vinden is in publieke bronnen, wat doet vermoeden dat het om ingestudeerde kennis gaat.

Uw verklaringen over het beleg van de gevangenis van Aleppo zijn wegens het gebrek aan doorleefdheid dan ook onvoldoende om het CGVS ervan te overtuigen dat u werkelijk tijdens voornoemde belegering gevangen zat. Ook uw beweerde transfers naar de Wahda school en de school voor doofstommen na de belegering, stroken weliswaar met de informatie waarover het CGVS beschikt, maar daar u, gepeild naar uw leven in die periode andermaal niet verder komt dan in zeer algemene bewoordingen te stellen dat "het normale omstandigheden (zijn), maar het verboden (is) bij ons om buiten de cel te gaan, (de) deuren zijn altijd gesloten en we krijgen eten en drinken daar" (CGVS 2, p. 23), is het CGVS er niet van overtuigd dat dat u daar persoonlijk bijna een jaar lang gevangen hebt gezeten.

Gelet op het gegeven dat (i) u geen enkel document ter staving van uw beweerde arrestatie, veroordeling en detentie voorlegt; (ii) u onvoldoende aantoonst dat u wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om voornoemde stavingsstukken te bekomen; en (iii) uw verklaringen aangaande uw arrestatie, veroordeling en detentie allerm minst samenhangend en aannemelijk zijn, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u tussen 2010 en 2015 opgesloten zat in de centrale gevangenis van Aleppo. Bijgevolg schept u geen duidelijkheid over waar u dan wel verbleef en wat uw activiteiten waren in deze periode.

Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw detentie, en uw gedwongen inlijving in het Syrische leger daar volgens u rechtstreeks op aansloot (CGVS 1, p. 6, p. 19; CGVS 2, p. 17), kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in 2015 uw dienstplicht diende te vervullen in het in het Syrische leger.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw legerdienst, en dit gelet op volgende vaststellingen.

Om te beginnen is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat wanneer er bij de DVZ gepeild wordt naar uw beroep in uw land van herkomst, u blijkbaar uitdrukkelijk verklaard hebt dat u geen legerdienst gedaan heeft (verklaring DVZ, vraag 12, p. 7). Later komt u hierop terug, en zegt dat u zeven dagen diende bij het Syrische overheidsleger (CGVS 1, p. 6, p. 19), wat de geloofwaardigheid van deze verklaringen aantast.

U verklaart dat u zeven dagen diende bij het Syrische overheidsleger (CGVS 1, p.6 en 19) en dit nadat u eerst een maand in een verzamelplaats verbleef, alvorens effectief in dienst te moeten treden (CGVS 1, p. 19). U verklaart nog dat het geweten was dat u niet met wapens kon omgaan, en dat nieuwe rekruten normaliter een training moeten krijgen (CGVS 1, p. 19). Toch zou het Syrische leger deze maand op de verzamelplaats niet hebben aangewend om u en de andere nieuwe rekruten die niet met wapens konden omgaan hierin te trainen (CGVS 1, p. 19, p. 21; CGVS 2, p. 27). Dat u tijdens deze maand wel theorielessen kreeg over de gewapende groeperingen, waar zij gelokaliseerd waren en van waaruit zij steun kregen, en dat er soms foto's werden getoond van bombardementen die de oppositie had uitgevoerd op gewone burgers (CGVS 2, p. 27), maar dat de Syrische autoriteiten dan niet de moeite zouden doen om u op dat ogenblik al een wapentraining te geven, komt zeer onwaarschijnlijk over. Dit klemmt des te meer gezien u verklaart dat de oppositie op dat ogenblik grote aanvallen had uitgevoerd in Aleppo, dat er tegelijkertijd veel soldaten gedeserteerd waren, dat het regime daardoor nood had aan soldaten die direct inzetbaar waren (CGVS 1, p. 19) en dat jullie als eerste zouden worden ingezet bij een aanval van de oppositie (CGVS 1, p. 21). Het is in dit opzicht dan ook weinig aannemelijk dat u pas voor het eerst uitleg kreeg over hoe u een Kalasjnikov diende te gebruiken op de plaats waar u gestationeerd werd, een plaats die (naargelang uw verklaringen 2 of 10 dagen voor uw komst het doelwit was geweest van een aanval), en dat die training er dan nog in bestond dat er "soms een militair met ervaring" u toonde hoe u een wapen diende te gebruiken (CGVS 1, p. 21, CGVS 3, p.9). Geconfronteerd met de onaannemelijkheid, klaart u deze niet uit. U zegt enkel dat u het niet weet en dat het hun beslissing was (CGVS 2, p. 27). Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw legerdienst.

Voorts zijn de verklaringen die u aflegt over de opleiding die u tijdens deze maand in de verzamelplaats kreeg, niet eenduidig. Zo verklaart u aanvankelijk dat u er lessen kreeg over "hoe jullie hen moesten tegen houden". (CGVS 1, p. 21). Wanneer u dan tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gewezen wordt op uw eerdere verklaringen, namelijk dat u lessen kreeg over hoe u moest vechten, en er gevraagd werd wat meer details te geven over wat u daar allemaal leerde, stelt u plots dat u daar geen opleiding kreeg, en pas getraind werd in het oude Aleppo (CGVS 2, p. 26). Geconfronteerd met uw vroegere verklaring, past u uw verklaringen aan en beaamt u dat u er lessen had gekregen. U zou evenwel geen lessen hebben gekregen over hoe u een wapen diende te gebruiken, noch er een gevechtstraining hebben gekregen (CGVS 2, p. 26), wat vanzelfsprekend niet verzoenbaar is met uw eerdere verklaring dat u er toen lessen zou gekregen hebben over hoe u de vijand diende tegen te houden. Wanneer u dan tijdens uw derde persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u tijdens uw periode in het leger zelf een gevechtsopleiding of training, antwoordt u, in strijd met uw verklaring afgelegd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dat u geen enkele training of opleiding hebt gekregen in de periode nadat u naar uw post was overgeplaatst (CGS 33, p. 8). Uw tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw op de helling.

Uw overige verklaringen over de periode dat u een maand in de verzamelplaats verbleef, zijn verder zeer summier. Zo kan u zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel personen daar verbleven. U weet enkel dat het er 'veel' waren (CGVS 2, p. 26). U weet evenmin wie de leiding had in de verzamelplaats. U komt niet verder dan te stellen dat het "één van de officieren moet zijn geweest, een luitenant of iemand anders". Zijn naam kent u niet (CGVS 2, p. 27). Ook deze oppervlakkige verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in de verzamelplaats van het leger in het gedrang.

Nog legt u geen gedetailleerde verklaringen af over de eenheid waarin u zou hebben gediend. U zegt dat u bij de speciale troepen (Khuwat Al Qhasa) zat. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Khuwat Al Qhasa beruchte legereenheden zijn die in heel Syrië gekend zijn, en er bekend staan om het plegen van flagrante mensenrechtenschendingen en oorlogsmisdaden. Uit het gegeven dat u de naam van deze eenheid kent, kan dus niet zonder meer worden afgeleid dat u ook daadwerkelijk bij deze legereenheid heeft gediend. Gevraagd naar meer details over deze eenheid, weet u enkel dat ze 'speciale operaties doen'. Wanneer doorgevraagd wordt, zegt u nog dat ze strijden tegen de oppositie (CGVS 1, p. 20). U duidt echter niet aan op welke manier deze troepen zich onderscheiden van de reguliere gevechtseenheden van het Syrische leger. Bovendien verklaart u later dat de speciale operaties iets heel anders zijn dan de speciale troepen (CGVS 2, p. 28). Opnieuw naar een meer gedetailleerde aanduiding van uw eenheid gevraagd, zegt u opnieuw enkel dat u bij de speciale troepen van, Firqa 4, de vierde brigade zat (CGVS 2, p. 28). Gevraagd naar de precieze afdeling waarin u zat, weet u het niet. U verklaart wel dat er verschillende onderafdelingen zijn in de vierde brigade, maar wanneer u gevraagd wordt welke dat zijn, noemt u opnieuw enkel de speciale troepen (Khuwat Al Qhasa). U gewezen op het feit dat de vierde Brigade verschillende afdelingen had, en gevraagd naar de eenheid waarin u zat, antwoordt u dat er geen onderafdelingen waren, maar dat er enkel verdeeld werd volgens positie op het front, zijnde de eerst of tweede lijn (CGVS 2, p. 28). Dit strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat de vierde brigade weldegelijk opgedeeld is in onderafdelingen. U gewezen op het feit dat de vierde brigade uit Liwa 42, Fawj 154 en Fawj 555 bestaat, bevestigt u, in weerwil van uw eerdere verklaringen, plots dat de Khuwat Al Qhasa inderdaad verschillende afdelingen heeft. Dat u aanvankelijk uitdrukkelijk stelt dat de vierde brigade geen verschillende afdelingen kent, om dan na confrontatie met de informatie waarover het CGVS beschikt, (deels) te herhalen wat de PO zojuist aan u heeft meegedeeld, wijst erop dat u uw verklaringen aanpast in functie van de vragen die u gesteld worden (CGVS 2, p. 28). Hoe dan ook, zelfs dan kan u nog steeds niet aangeven in welke afdeling u juist zat. U kent het nummer van uw regiment niet. U wijt dat aan de korte tijd dat u in dienst was (CGVS 2, p. 28, p. 29). Gelet op het belang van de hiërarchische structuur in een leger is het echter allerminst aannemelijk dat u niet zou weten in welke eenheid u diende, zelfs niet indien uw dienstduur van korte duur was. Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel dat u het niet meer weet en dat het al een tijdje geleden is (CGVS 2, p. 29). Dat antwoord volstaat echter niet om deze flagrante onaannemelijkheid uit te klaren. Al bij al blijkt uit uw verklaringen dat u niet kan aangeven in welke eenheid u zou hebben gediend, en evenmin welke andere eenheden er bestonden in uw brigade. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw dienstduur in grote mate aan.

Gevraagd wie uw directe overste was, stelt u dat het een kapitein is van wie u de naam niet kent (CGVS 1, p. 20). Andermaal gevraagd naar de rang van degene die verantwoordelijk was voor uw eenheid, antwoordt u dat het een kapitein is, maar dat u zijn naam niet kent omdat u geen contact hebt gehad met hem en niet met hem hebt gesproken. U kan evenmin de namen van andere oversten noemen (CGVS 2, p. 28-29). Wanneer u dan enige tijd later opnieuw gevraagd wordt wie uw directe overste was, antwoordt

u opeens dat het een korporaal was en noemt u wel een naam (CGVS 2, p. 30). Zelfs al zou u slechts een week gediend hebben, dan nog mag verwacht worden dat u zowel de rang, als de naam van uw overste vanaf de eerste keer correct zou kunnen weergeven. Dat u dit niet doet, wijst er eens te meer op dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw diensttijd.

Bovendien kan u geen doorleefde verklaringen afleggen over uw persoonlijk takenpakket tijdens uw zeven dagen dienst. Hierom gevraagd, beperkt u zich tot de vermelding dat u moest bewaken en de oppositie in de gaten moest houden, zodat als er iets gebeurde u hen direct kon tegenhouden (CGVS 1, p. 21). Nogmaals gevraagd naar uw exact takenpakket tijdens uw legerdienst, antwoordt u in één woord: bewaken (CGVS 3, p. 8). Om meer informatie gevraagd, zegt u enkel dat u aan een gat bij een muur moest staan en moest kijken of er abnormale bewegingen waren (CGVS 3, p. 8). Opnieuw gevraagd naar een detailbeschrijving van uw dienst, geeft u enkel aan dat u ging bewaken, dat u vier uur op de uitkijk stond en dan vier uur diende te rusten, en dat in de periodes dat u niet moest bewaken terugkeerde naar de slaappleaats om te eten, slapen, en persoonlijke hygiëne (CGVS 3, p. 9 en 11).

Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over de indeling van uw diensttijd. Aanvankelijk stelt u dat u om de drie uur moest bewaken (CGVS 1, p. 20). Later zegt u dan weer dat het tijdsblokken van vier uur waren (CGVS 3, p. 9). Gewezen op uw vroegere verklaring, zegt u dat er geen vaste tijdsindeling was, dat u soms 3 of 4 uur, of soms 3.5 uur diende te bewaken, dat er geen vooropgestelde tijd waarop u zich naar uw post moest begeven (u werd gewoon verwittigd als het tijd was), en het wisselen van de wacht niet op een vast uur plaatsvond (CGVS 3, p. 9). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het leger geen rotatiesysteem zou hanteren, zelfs in een periode dat er niet actief gevochten werd (CGVS 1, p. 21; CGVS 3, p. 9). Later gevraagd hoelang op voorhand u ingelicht werd over de planning van die dag en wanneer er diende gewisseld te worden, verklaart u dat u en uw medesoldaten zelf mochten kiezen hoe jullie de tijd indeelden, dat elke uitkijkplaats zelf besliste wanneer er werd gewisseld en met hoeveel bewakers de post diende bemand te worden (CGVS 3, p.12), wat eveneens weinig aannemelijk overkomt in het geval van een leger aan de frontlinie. Daarenboven strookt deze verklaring dan weer niet met uw verklaring dat het uw overste was die regelde wie wat deed en wanneer (CGVS 3, p. 11).

Uw verklaringen over het doel van uw bewakingsopdracht vallen verder niet te rijmen met uw bewering dat u ook tijdens uw verblijf aan het Carlton Hotel slechts een uiterste beperkte wapentraining zou gekregen hebben. Niettegenstaande u uw gebrek aan wapentraining tracht te verklaren door te laten uitschijnen dat de soldaten die tot de eerste lijn behoorden, ingezet werden als kanonnenvlees, aangezien zij het eerste slachtoffer zouden zijn tijdens een aanval van de oppositie, kan dit niet verklaren waarom u geen volwaardige gevechts- of wapentraining zou gekregen hebben. Immers, u stelt meermaals doorheen uw verklaringen dat uw taak erin bestond de oppositie in de gaten te houden, zodat als er iets gebeurde u hen direct kon tegenhouden. U kreeg de opdracht te schieten wanneer u iemand van de oppositie zag, en behoorde tot de eerste lijn die werd ingezet als de oppositie een aanval uitvoerde (CGVS 1, p. 20 -21; CGVS 2, p. 31; CGVS 3, p. 9-10, 14-15). Aangezien de soldaten van de eerste lijn diende te verhinderen dat de oppositie de legerpost te dicht zou naderen, en het uitdrukkelijk bevel hadden gekregen om iedereen te doden, is het weinig aannemelijk dat deze soldaten dat geen volwaardige gevechts- of wapentraining zou geven is.

Nog legt u tegenstrijdige verklaringen af over het gebruik van uw wapen. Eerst zegt u dat u uw wapen niet gebruikt hebt in de periode [dat u in het leger diende] (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, zegt u dan weer dat u wel hebt geschoten (CGVS 3, p. 9). Ook zou u in de week dat u diende slechts met één andere persoon gesproken hebben (CGVS 2, p. 30). Zelfs al dacht u van meet af aan na over desertie, dan nog is het volstrekt onaannemelijk dat u op een week tijd in een post met een honderdtal soldaten (CGVS 2, p. 30), waarbij uw taak erin bestond elke drie tot vier uur samen met (telkens dezelfde) 4 tot 6 andere personen een bewakingspost te bemannen (CGVS 3, p. 12) slechts met één andere persoon zou hebben gesproken.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de precieze locatie waar u gestationeerd was. In uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u in het Carlton hotel zat (CGVS 1, p. 20, p. 21, p. 30). In uw derde persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat u ernaast gestationeerd was (CGVS 3, p. 10). Ook al deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw legerdienst teniet.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de vierde divisie, waarin u zegt te hebben gediend in 2015 (CGVS 2, p. 29), in die periode vooral in Damascus actief was. In Aleppo werden zij sinds oktober ingezet maar dan vooral op het platteland niet in de hoofdstad zelf. Uw verklaring dat u in de binnenstad van Aleppo, vlak bij de citadel, werd ingezet (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 30) strookt dan ook

niet met deze informatie. Daarop gewezen, verklaart u enkel dat de vierde divisie overal aan gevechten deelnam (CGVS 2, p. 29), wat de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw diensttijd opnieuw op losse schroeven.

Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de vierde divisie elitetroepen van het Syrische leger zijn. Deze divisie bestaat bijna uitsluitend uit beroepssoldaten en wordt beschouwd als de best getrainde divisie van het Syrische leger. In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat u als soenniet, ex-gedetineerde, en afkomstig uit een provincie die beschouwd wordt als rebellengebied (CGVS 1, p. 19), juist bij deze divisie zou zijn ingedeeld. Dit klemt des te meer nu u zelf meermaals aangaf dat u, in tegenstelling tot andere gevangenen, niet eerder uit de gevangenis werd vrijgelaten om uw dienstplicht te vervullen, juist omdat u afkomstig was uit een regio die onder controle van de oppositie stond en men wou vermijden dat u zich direct bij de oppositie zou aansluiten (CGVS1, p. 19 en CGVS 2, p. 15-16). Hierop gewezen, zegt u dat u louter ingezet werd als kanonnenvlees (CGVS 2, p. 31). U klaart echter niet uit waarom u dan net bij de elitetroepen als kanonnenvlees zou worden ingezet en niet elders, te meer daar u verklaarde dat u uw dienstplicht diende te vervullen in een periode dat de oppositie grote aanvallen had uitgevoerd in Aleppo, en er tegelijkertijd veel soldaten gedeserteerd waren, waardoor het regime nood had aan soldaten die direct inzetbaar waren (CGVS 1, p. 19). Deze onaannemelijkheid doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw diensttijd.

Tot slot legt u geen militaire kaart neer. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat een rekrut een militaire kaart krijgt wanneer hij in dienst treedt. Indien u werkelijk ingelijfd werd, moet u dus een militaire kaart gehad hebben. U verklaart echter dat dat niet het geval was (CGVS 2, p. 26; CGVS 3, p. 59). U stelt dat u onder dwang werd ingelijfd, dat Aleppo belegerd werd, en dat er een tekort aan soldaten was (CGVS 2, p. 26). Later stelt u simpelweg dat u geen militaire kaart heeft (CGVS 3, p. 59). Uw verklaringen volstaan niet om uit te klaren waarom uw situatie wat betreft de militaire kaart anders zou zijn dan die van andere dienstplichtigen. Dat u geen militaire kaart kan voorleggen en stelt dat u er nooit één hebt gehad, tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw dienstplicht aan. **Rekening houdend met het gegeven dat (i) uw kennis over de Firqa 4 zeer gebrekkig is; (ii) uw verklaringen over deze brigade niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt; (iii) dat het weinig aannemelijk is dat u als soenniet, ex-gedetineerde en afkomstig uit rebellengebied uw dienstplicht zou moeten vervullen bij één van de best getrainde Syrische legereenheden (de Khuwat Al Khasa); (iv) dat uw kennis over de eenheid waartoe u behoorde gebrekkig is; (v) u weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw concreet takenpakket en uw dagindeling tijdens uw legerdienst; (vi) u onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de training die u zou gekregen hebben; en (vii) u geen consistente verklaringen aflegt over de plaats waar u gestationeerd was, en of u uw wapen al dan niet heeft moeten gebruiken, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in 2015 werd ingelijfd in het Syrische leger en toen in Aleppo verbleef. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering te zijn gedeserteerd uit het Syrische leger.**

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw desertie wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo zijn uw verklaringen over hoe u precies uw post verlaten hebt vooreerst niet overtuigend. Gevraagd om dit in detail uit te leggen, zegt u dat u uw neef via Whatsapp contacteerde. Uw neef zou contact opgenomen hebben met de verantwoordelijke van de groepering Jabhat Al Shamiya, die tegenover de overheidstroepen gestationeerd was. Deze persoon contacteerde u vervolgens. Hij gaf u het tijdstip door waarop u moest vertrekken, wat u ook deed (CGVS 1, p. 22). Het hoeft vooreerst geen betoog dat het weinig steek houdt dat u die beweert dat u het niet durfde om met uw familie te spreken over wat er allemaal gebeurd was met hen tijdens de revolutie, dit omdat telefoons gecontroleerd werden en dit dus zeer gevaarlijk was (CGVS 3, p. 17), het dan wel aandurfde om via WhatsApp uw desertie uit het leger te regelen (CGVS 3, p. 17-18). Uw toelichting dat dit lukte omdat u via uw neef een Amerikaanse telefoonnummer had verkregen, en daarmee WhatsApp kon activeren op uw telefoontoestel (CGVS 3, p. 18) kan niet verklaren hoe u daardoor kon verhinderen dat er kon vastgesteld worden dat u, naargelang uw verklaringen drie tot 4 keer, dan wel dagelijks (CGVS 3, p. 12 en p. 19)) met uw neef aan het communiceren was. U gevraagd of u als soennitische ex-gedetineerde dan niet extra in de gaten werd gehouden, licht u toe dat u twee gsm's had, waarvan u er één in het openbaar gebruikte, en één die u aan niemand toonde en waarmee u met uw neef contact onderhield (CGVS 3, p. 15). U gevraagd hoe u dan onopgemerkt contact kon leggen met de oppositie in Aleppo, licht u verder toe dat u contact opnam tijdens uw rustperiode, dat u ervoor zorgde dat niemand u kon horen of zien. Zo bedekte u zich in de slaappleaats met een deken en sprak u onder het deken, of ging u naar het toilet (CGVS 3, p. 19). Dat u

die omringd werd door 100 soldaten, die verklaarde dat hij als soenniet en exgedetineerde extra in de gaten werd gehouden, en stelde dat er zich onder de soldaten informanten bevonden die wangedrag meldden (CGVS 2, p. 31, CGVS 3, p. 14-15), er in die omstandigheden dan toch in zou slagen om een gsm verborgen te houden en onopgemerkt meerdere telefoongesprekken te voeren in de centrale slaappleats of in de openbare toiletten is allerm minst aannemelijk. De door u getroffen "veiligheidsmaatregelen" bleken in ieder geval geenszins voldoende te zijn, gezien u op een later tijdstip verklaarde dat u betrappt werd door uw collega Zakaria Massini die al twee dagen lang gezien had dat u met uw neef aan het babbelen was (CGVS 3, p. 21). Dat enkel de persoon met wie u samen deserteerde dit zou opgemerkt hebben is wel zeer toevallig. Dat u overigens op het moment dat u door hem betrappt werd, en gevraagd werd naar de reden waarom u twee telefoons had, meteen zou toegeven dat u wilde vluchten, en dat u dit niet deed omdat u hem vertrouwde, maar enkel omdat hij u betrappt had, raakt kant noch wal (CGVS 3, p. 21).

U legt verder niet uit hoe u ongezien uw post kon verlaten. Hiernaar gevraagd, zegt u dat dit gemakkelijk kon omdat het op dat moment wissel van de wacht was (CGVS 1, p. 22). U zou bewerkstelligd hebben dat u die dag met een collega van een andere uitkijkplaats kon wisselen, zodat u op uitkijkpost nummer 2 zou komen te staan, van waaruit het veel gemakkelijker was om te vluchten aangezien dit, in tegenstelling tot uitkijkpost nr. 14, een plaats was waar je jezelf kon verbergen (CGVS 3, p. 12). Dat u, die uitdrukkelijk bevestigde dat u als soennitische ex-gedeteneerde extra in de gaten werd gehouden, er zomaar in kon slagen om uw vaste uitkijkplaats in te wisselen voor een uitkijkpost waarvan uw oversten redelijkerwijze ook moeten geweten hebben dat u van daaruit gemakkelijker kon vluchten, komt weinig aannemelijk over. Wat er ook van zij, bij een wissel van de wacht is er weliswaar meer afleiding door de verplaatsing van bewakers dan op andere momenten, toch kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook dan een soldaat niet zomaar onopgemerkt naar de vijand toe kan stappen. Dit klemt des te meer nu uit uw verklaringen blijkt dat de uitkijkposten slechts 25 meter uit elkaar lagen en elke uitkijkpost zelf kon regelen wanneer de wacht gewisseld werd (CGVS 3, p. 12), zodat de afflossing van de wacht niet noodzakelijkwijze op alle wachtposten op hetzelfde moment plaatsvond. Dat u uw post verliet op het ogenblik dat de wacht gewisseld werd kan dus niet volledig uitklaren hoe u op dat moment de eigen linies kon verlaten en zich onopgemerkt naar de kant van de oppositie kon begeven. Wanneer u verder bevraagd wordt over het precieze moment waarop u uw post verliet, zegt u dat u het gat in de muur groter maakte met het mes dat aan uw wapen vastzat om er zo door te kunnen. (CGVS 3, p. 15) Dat u dit laatste niet eerder vermeldde, tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan. U lichtte voorts toe dat u het "thermosluipschutter apparaat", dat boven u lag, (deels) losmaakte en op uw vlucht meenam (CGVS 3, p. 15). U zou dit apparaat met behulp van een schroevendraaier en sleutels los gemaakt hebben, dit door verschillende keren als uw bewakingstijd afgelopen was naar boven te gaan (CGVS 3, p. 21). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het feit of dit wapen al dan niet bemand was, geenszins eenduidig zijn. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u de "ultrarode verrekijker" verwijderd had zodat een andere soldaat die niet zou kunnen gebruiken om op u te schieten (CGVS 1, p. 23). Ook tijdens uw derde onderhoud stelt dat er boven u een sluipschutter lag met "thermosluipschutter apparaat" (CGVS 3, p. 15), om dan vervolgens te verklaren dat het een niet bemand, elektronisch gestuurd wapen was dat bij het voelen van warme afgevuurd werd (CGVS 3, p. 21). Het komt hoe dan ook weinig aannemelijk over dat u er voorafgaand aan uw vlucht in geslaagd bent om onopgemerkt de opening die u diende te bewaken groter te maken, en er bovendien niemand zou opgemerkt hebben dat u een wapen dat door lichaamswarmte geactiveerd werd, saboteerde. Verder stelt u nu dat u gevlucht bent tijdens de oproep voor het avondgebed (CGVS 3, p.15), terwijl u eerder verklaarde dat u gebruik maakte van de drukte van de wissel van de wacht om te kunnen vluchten (CGVS 1, p. 22). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde desertie aan.

Nog zijn er onregelmatigheden in uw verklaringen over de ontsnapping tijdens de wissel van de wacht. U zou met de verantwoordelijke van de oppositie hebben afgesproken om om acht uur 's avonds te ontsnappen omdat dat het uur was waarop de wacht gewisseld werd (CGVS 1, p. 2; CGVS 3, p. 20). U had nochtans uitdrukkelijk verklaard dat het de soldaten zelf waren die de tijd indeelden, en dat de exacte tijdsduur van de wacht varieerde van 3 tot 4 uur (CGVS 3, p.12). Daarop gewezen, stelt u dat er ook vaste tijdstippen waren waarop gewisseld werd, dat elke groep ongeveer 4 uitkijkposten had en dat manschappen op deze posten wel altijd op hetzelfde tijdstip afgelost werden (CGVS 3, p. 20), wat dan weer moeilijk te rijmen valt met uw eerdere verklaring dat er geen vooropgestelde tijd waarop u zich naar uw post moest begeven (u werd gewoon verwittigd als het tijd was), het wisselen van de wacht niet op een vast uur plaatsvond, en dat elke uitkijkpost zelf besliste wanneer er gewisseld werd. (CGVS 3, p. 9 en 12). U stelde verder ook dat de uitkijkpost ten allen tijde bemand moest zijn (CGVS 3, p. 12). Daarop gewezen, zegt u dat er een vijftal minuten geen bewaking was, omdat de persoon die de bewaking regelt de groep soldaten die jullie diende af te lossen moest ophalen (CGVS 3, p. 20). Het is volstrekt

onaannemelijk dat de aflossing van de wacht in oorlogstijd op een zodanige manier zou verlopen dat 4 uitkijkposten (CGVS 3, p. 20) tegelijkertijd niet of onderbemand zouden zijn. Indien er toch een soldaat als taak had de andere groep te gaan halen, kan er logischerwijze van uitgegaan worden dat de groep die dient afgelost te worden op post blijft tot wanneer de vervangers aangekomen zijn..

Nogmaals gevraagd om in detail te vertellen over uw ontsnapping, stelt u plots dat u dekking kreeg van de oppositie. Ze zouden de uitkijkposten beschoten hebben (CGVS 3, p. 21). Het laatsttijdig aanbrengen van dit element wijst er eens te meer op dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de soldaten van het regime niet zouden hebben durven kijken of schieten omdat ze beschoten werden, zoals u beweert (CGVS 3, p. 21), temeer u zelf verklaarde dat er men bij abnormale beweging moest schieten of de overste moest inlichten (CGVS 3, p. 8). U past uw verklaringen aan naargelang u geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden of onaannemelijkheden in uw relaas, wat de geloofwaardigheid ervan opnieuw onderuit haalt.

U legt weliswaar beeldmateriaal voor waarmee u uw verklaringen over uw desertie wil ondersteunen. In de video bent u te zien voor een vlag van Jabhat Al Shamiya. U verklaart op de video dat u in de centrale gevangenis van Aleppo gezeten hebt, dat u daarna ingelijfd werd bij de speciale troepen en dat u daarna gedeserteerd bent en bij Jabhat Al Shamiya bent terecht gekomen (vertaling, groene map, document 4). Aan deze beelden, die enkel uw eigen verklaringen weergeven, kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Uit bovenstaande vaststellingen komt duidelijk naar voren dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw gedwongen inlijving in het overheidsleger en evenmin aan de desertie die erop gevolgd zou zijn. Niettegenstaande uw verklaringen over uw legerdienst en desertie niet geloofwaardig zijn, kan echter niet worden uitgesloten dat u gezien de wettelijke bepalingen en het Syrische rekruteringsbeleid, waarbij er sprake is van een verplichte militaire dienst waaraan enkel in zeer specifieke situaties kan worden verzaakt (supra), wel degelijk als rekrut heeft gediend in het Syrische overheidsleger. Evenmin kan worden uitgesloten dat u heeft gediend tijdens het Syrische conflict. Door uw gebrek aan medewerking maakt u het voor het CGVS echter onmogelijk om hierop enig duidelijk zicht te krijgen, terwijl het in wezen om relevante elementen gaat in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Doordat u geen zicht biedt op (het al dan niet vervullen van) uw militaire dienst, de periode waarin u dan mogelijks in het leger zou gediend hebben (voor of tijdens de Syrische burgeroorlog), en waar u dan gestationeerd was, belet u dat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op uw plaatsen van eerder verblijf, uw achtergrond, en de activiteiten die u (indien daadwerkelijk in het leger zou hebben gediend) als dienstplichtige zou hebben verricht.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u de nodige informatie kan verschaffen over Jabhat Al Shamiya, waardoor het aannemelijk wordt geacht dat u daadwerkelijk contact heeft gehad met deze groepering. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw detentie, uw legerdienst en uw desertie, kan echter niet zonder meer geloof worden gehecht aan de voorgehouden chronologie waarbij u pas in 2015 bij Jabhat Al Shamiya zou zijn terecht gekomen. De ongeloofwaardigheid van uw desertie heeft evenzeer tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over hoe en wanneer u bij Jabhat Al Shamiya terecht bent gekomen ondermijnd wordt. Uit wat volgt blijkt dat u niet alleen in gebreke blijft om aan te tonen wanneer uw contacten met de groepering startten maar ook tot hoelang u contact had met deze groepering. Nog blijkt uit onderstaande vaststellingen dat u geen duidelijk zicht biedt op uw activiteiten voor en uw mate van betrokkenheid bij deze organisatie. Gezien Jabhat Al Shamiya een gewapende islamitische groepering is die in het Syrische conflict betrokken is, gezien het algemeen geweten is dat de verschillende strijdende partijen zich tijdens het conflict schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen, oorlogsmisdrijven, en andere ernstige misdrijven, en gezien uit uw verklaringen blijkt dat u wist dat deze groepering zich schuldig maakte aan executies van personen die van spionage werden beschuldigd (CGVS 3, p. 38-39), is het van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht biedt op uw activiteiten voor / bij deze groepering, wat u evenwel nalaat te doen.

U verklaart dat u een maand lang ondervraagd werd (CGVS 1, p. 14). Ook na deze maand keerde u nog meerdere keren kortstondig terug om vragen te beantwoorden (CGVS 1, p. 14-15). Tijdens de ondervragingen wilden ze informatie over de officieren bij het overheidsleger en ook over de officieren die in de gevangenis van Aleppo werkten (CGVS 1, p. 14, 25; CGVS 3, p. 23). U stelt aanvankelijk dat u elke dag twee uur ondervraagd werd (CGVS 1, p. 27), om dan te verklaren dat u niet elke dag ondervraagd

werd, dat u soms één of twee dagen lang niet verhoord werd (CGVS 1, p. 29). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u soms drie of vier dagen niet diende terug te keren, dat u soms twee keer op dezelfde dag verhoord werd, en dat de duur van uw verhoren varieerde van één tot meer dan twee uur (CGVS 3, p. 29-30). Verder kan u geenszins verduidelijken waarom het noodzakelijk werd geacht om u telkens opnieuw te verhoren en meermaals dezelfde vragen te stellen terwijl de weinige informatie die u kon geven toch tijdens één en dezelfde ondervraging had kunnen verschaffen (CGVS 3, p. 30-31). Hierop doorgevraagd, stelt u uiteindelijk dat men er zich van wou verzekeren dat de mensen die deserteerden ook daadwerkelijk wilden vluchten en niet door het regime gestuurd waren om informatie te verzamelen. Echter, u gewezen op het feit dat uw neef garant stond voor u, en dat u daardoor ook uw eerste dag slechts kort bevraagd werd en dan diezelfde dag nog de toelating kreeg om 48 uur terug te keren naar uw familie, wat er toch op wijst dat zij u vertrouwden, antwoordt u dat u bevraagd werd over de centrale gevangenis van Aleppo (CGVS 1, p. 30; CGVS 3, p. 28 en 31). Hoe dan ook, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over uw jarenlange detentie in de gevangenis van Aleppo, en evenmin aan uw daaropvolgende dienstplicht bij het overheidsleger, kan er evenmin aan uw verklaring dat u een maand lang bij Jabhat Al Shamiya bleef om hierover ondervraagd te worden, enig geloof worden gehecht.

Naast de ondervragingen zou u ook indoctrinatielessen gevolgd hebben bij Jabhat Al Shamiyah (CGVS 3, p. 30-33). Met uw verklaringen over deze lessen schetst u echter allerm minst een volledig beeld van uw activiteiten en tijdsbesteding in de periode dat u bij Jabhat Al Shamiya verbleef. U kreeg hier nochtans uitvoerig de kans toe, gezien u tot drie maal toe werd gehoord door het CGVS en hier steeds meermaals over bevraagd werd. Hierdoor kan verwacht worden dat u meer in detail kon treden over uw tijdsbesteding in de periode dat u daar verbleef, ongeacht het tijdstip waarop u in contact bent gekomen met en de duur van uw verblijf bij deze groepering. Zoals hierboven aangegeven, zijn uw verklaringen over het feit dat u ondervraagd werd over uw legerdienst en uw verblijf in de centrale gevangenis van Aleppo niet geloofwaardig. Bovendien zouden deze ondervragingen slechts een tweetal uur of minder hebben geduurd en vonden deze niet elke dag plaats. De lessen die u daar volgde zouden ook slechts een tweetal uur per dag in beslag genomen hebben (CGVS 1, p. 29; CGVS 3, p. 29-30). Gevraagd wat u dan deed met de rest van de tijd dat u daar verbleef, stel u dat daar niets zou gedaan hebben en gewoon maar zat. U uitdrukkelijk gevraagd of u dan helemaal niets anders te doen had, antwoordt u ontkennend (CGVS 1, p. 29). U tijdens uw derde onderhoud nogmaals gevraagd hoe u dan uw dagen vulde, stelt u plots dat u dagelijks fitnesste (CGVS 3, p. 34). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u gedurende een maand bij de Jabhat Al Shamiya kon verblijven, er bij hen mocht slapen en eten, er met andere woorden op hun kosten mocht leven, en dat u, die over veel vrije tijd beschikte, dan in ruil geen taken of klusjes moest uitvoeren, en zelfs niet met het eten diende te helpen (CGVS 1, p. 29). U zou nooit gevraagd zijn om iets te doen of met iets te helpen tijdens uw verblijf daar (CGVS 1, p. 29), wat allerm minst aannemelijk is, gezien u zelf aangeeft dat er veel verschillende taken vervuld moesten worden op de plek waar u verbleef, en dat iedereen er zijn job had (CGVS 3, p. 26). Bovendien was de situatie in Aleppo uitermate chaotisch in deze periode. U verklaart ook zelf dat de frontlinie toen ten noorden van Al Ferdous liep (CGVS 3, p. 26). In het licht hiervan is het dan ook weinig aannemelijk dat u het grootste deel van uw tijd mocht doorbrengen met nietsdoen en zitten. Daar u geen zicht biedt op de manier waarop u uw tijd doorbracht bij Jabhat Al Shamiya, ontstaat het vermoeden dat u meer en dieper betrokken was bij de (gewapende) activiteiten van Jabhat Al Shamiya dan u eigenlijk wil toegeven.

U maakte immers wel aannemelijk dat u gedurende enige uren indoctrinatielessen gevolgd hebt bij Jabhat Al Shamiyah. U kan vrij uitgebreid vertellen over deze lessen. De lessen werden gegeven door jonge studenten islamitische wetgeving. Er zouden toen films getoond zijn over bombardementen, onderdrukking en mishandelingen die werden uitgevoerd door het regime (CGVS 3, p. 30-33). Deze lessen hadden tot doel om te kijkers te hersenspoelen en te overtuigen zich aan te sluiten bij Jabhat Al Shamiyah (CGVS 3, p. 30-33). Over deze lessen verklaart u dat u niet weet of het verplicht was of niet, maar dat u niet verplicht werd en niemand kende die verplicht werd omdat u net zoals iedereen graag naar deze lessen ging, omdat u anders toch niets te doen had en zo sociaal contact had (CGVS 3, p. 30-33). Velen van de andere personen die deze lessen daar volgden, zouden zich hierdoor wel aangesloten hebben bij Jabhat Al Shamiyah (CGVS 3, p. 30-34). U zou dit echter niet gedaan hebben. U zou wel gevraagd zijn om lid te worden, en u zegt uitdrukkelijk dat u wel zin had om zich bij hen aan te sluiten, en dat de zaken die u verteld werden over het regime weliswaar correct waren, maar u toch niet overtuigden (CGVS 3, p. 32). U had immers zin om te rusten, niet mee te doen in een oorlog, juist omdat u al die jaren in de gevangenis had verbleven en verplicht in het leger was gegaan (CGVS 3, p. 27, 32-34). Gezien er evenwel geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering jarenlange gedetineerd te zijn geweest in de gevangenis van Aleppo, en evenmin aan uw daaropvolgende dienstplicht bij het overheidsleger, kan aan

uw verklaringen over de redenen waarom u weigerde zich aan te sluiten bij Jabhat Al Shamiyah evenmin enig geloof worden gehecht.

Uw verklaringen zijn verder geenszins verzoenbaar met het videofragment dat u zelf neerlegt ter staving van uw asielrelaas. U stelt dat dit filmpje twee dagen na uw desertie werd gemaakt, en u verplicht werd hieraan mee te werken. Gevraagd of u zelf mocht beslissen over wat u zei, dan wel of u iets werd opgelegd werden, antwoordt u dat u gewoon moest vertellen over wat er met u gebeurd was. U mocht zelf kiezen hoe u dat zei. Gevraagd of u nog andere dingen moest zeggen, geeft u enkel aan dat u gevraagd werd gedetailleerd te vertellen, wat u evenwel niet zou gedaan hebben. U heeft het kort gehouden, zo stelt u (CGVS 3, p. 40-41). In deze video verklaart u echter dat u zich aangesloten hebt bij Jabhat Al Shamiya (vertaling, groene map, document 4). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet hebt gezegd dat u zich hebt aangesloten, maar dat u zei dat u naar Jabhat Al Shamiya gedeserteerd was. Opnieuw met dezelfde uitspraak geconfronteerd, houdt u vol dat u niet hebt gezegd dat u zich aangesloten hebt (CGVS 3, p. 42). Nogmaals op het belang gewezen om zicht te bieden op uw werkelijke activiteiten voor uw komst naar België, houdt u vol geen lid te zijn geweest van Jabhat Al Shamiya (CGVS 3, p. 42). De tegenstrijdigheid tussen uw verklaring in de video en uw verklaringen van op het CGVS, versterken het vermoeden dat u uw rol en activiteiten bij Jabhat Al Shamiya anders voorstelt dat ze in werkelijkheid waren.

Uw bewering dat u zich niet aangesloten heeft omdat u zin had om te rusten, valt verder moeilijk te verenigen met uw verklaring dat u nog een maand lang bij Jabhat Al Shamiyah zou gebleven zijn alvorens eindelijk terug te keren naar uw regio van herkomst en familie in Sheikh Idriss. Gevraagd waarom u dan niet gewoon terugkeerde naar Sheikh Idriss, geeft u twee verschillende redenen op. Zo stelt u vooreerst dat u verplicht werd een maand bij Jabhat Al Shamiyah te blijven om daar voornoemde opleiding te volgen en dat u bovendien een document van hen diende te bekomen waardoor u geen problemen zou krijgen indien u ergens een checkpoint zou passeren (CGVS 3, p. 34).

Dat u een maand bij Jabhat Al Shamiyah moest blijven om de lessen af te ronden, gaat echter in tegen uw eerdere verklaringen, waar u verklaarde dat u niet verplicht werd de lessen te volgen (CGVS 3, p. 33). U hiermee geconfronteerd zegt u dat u via uw neef wel af en toe had kunnen vertrekken als u dat wilde, maar dat de periode van een maand die u bij Jabhat Al Shamiyah had moeten blijven dan gewoon langer had uitgelopen en dat u dat niet wilde (CGVS 3, p. 34). Ook hier insinueert u nog steeds dat u daar gedurende een welbepaalde periode diende te blijven, waarmee u bovenstaande ongerijmdheid over het al dan niet verplicht karakter van de lessen die u volgde, allesbehalve uitklaart. U biedt, met andere woorden, geen zicht op het al dan niet gedwongen karakter van uw verblijf bij Jabhat Al Shamiya.

Ook de andere reden die u aanbrengt voor uw verblijf van een maand bij Jabhat Al Shamiya, namelijk dat u een toelatingsdocument nodig had om zich te kunnen verplaatsen zonder problemen te krijgen aan checkpoints (CGVS 3, p. 34), kan niet zonder meer worden aangenomen. U verklaart dat u zo'n document al op uw eerste dag bij Jabhat Al Shamiya verkreeg zodat u kortstondig uw familie in Sheikh Idriss (provincie Idlib) bezocht. Ook toen u na een maand bij Jabhat Al Shamiya opnieuw naar Sheikh Idriss zou zijn teruggekeerd kreeg u zo'n document (CGVS 3, p. 28). U legt deze documenten evenwel niet neer. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u dat document eigenlijk nodig had, en u evengoed gewoon kon terugkeren naar uw dorp, antwoordt u dat u het nodig had voor het geval u werk zou vinden in Aleppo, Lattakia of Hama, dat er bovendien overal militairen waren en dat wie geen document had verdacht werd (CGVS 1, p. 30 en CGVS 3, p. 36).

Echter, u verklaart dat jullie in Al Ferdous bij Jabhat Al Shamiya bang waren voor bombardementen en luchtaanvallen (CGVS3, p. 26). In Sheikh Idriss was de veiligheidssituatie toen niet problematisch stelt u (CGVS3, p. 35). In dit opzicht is het nog minder aannemelijk dat u, enkel op zoek naar rust, niet terug ging naar de veilige omgeving van uw dorp maar liever uw leven riskeerde in het woelige Aleppo omwille van een document waarmee u vrij had kunnen reizen. Hierop gewezen, stelt u dat u niet verwacht had dat de periode dat u in Aleppo had moeten blijven een maand zou geduurd hebben, dat u elke dag hoopte dat u de volgende dag naar huis werd gestuurd (CGVS 3, p. 35). Hiermee gaat u echter opnieuw in tegen uw voorgaande verklaringen, waarbij u insinueerde u daar gedurende een welbepaalde periode diende te blijven (cfsupra). Er kan verder niet worden ingezien waarom u, die alle informatie waarover hij beschikte had meegedeeld, die een neef had die garant stond voor hem, die meegewerkt had aan een video, die aangegeven had dat hij op termijn bereid was om te strijden voor Jabhat Al Shamiya (CGVS 3, p. 30-31, CGVS 3, p. 28, 31 en 36), en die zich blijkbaar bereid had verklaard om nadien nog 3 tot 4 keer terug te komen om deserteurs te identificeren dan niet eerder mocht beschikken, maar daarentegen verplicht werd om bij Jabhat Al Shamiya in Al Ferdous te verblijven. Bovendien blijkt u geen enkel idee te hebben hoe het dan kwam of wat er dan juist voor gezorgd had dat u na een maand Aleppo kon verlaten (CGVS 3, p.

35-36). Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de duur van uw verblijf en uw zogenaamde wens te vertrekken om rust te zoeken op de helling.

Nadat u Jabhat Al Shamiyah in Aleppo mocht verlaten, zou u gedurende een periode van drie maanden nog een drie –of viertal keer moeten terugkeren zijn naar hun hoofdkwartier daar. De laatste keer zou ergens rond oktober of november 2015 geweest zijn (CGVS 3, p. 37). U werd toen gevraagd om daar te kijken naar gedeserteerde militairen en aan te geven of u hen herkende of niet (CGVS 3, p. 37-38). Er kan echter in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom juist u, die beweert slechts gedurende 7 dagen in het leger te hebben gediend, en die ten stelligste ontkent lid te zijn geweest van Jabhat Al Shamiyah, tot viermaal toe gevraagd zou worden om vanuit Idlib terug te keren naar Aleppo om er deserteurs te identificeren, terwijl er zich volgens uw verklaringen veel andere deserteurs, na het volgen van de indoctrinatielessen, wel aangesloten hebben bij Jabhat Al Shamiyah (CGVS 3, p. 30-34). U klaart verder niet uit waarom u dan wel het risico zou hebben genomen om vanuit Sheikh Idriss te Idlib naar Jabhat Al Shamiya in Aleppo te reizen, temeer gezien de slag om Aleppo toen in volle gang was en een reis naar daar, zelfs al reisde u door oppositiegebied, steeds een gevaarlijke onderneming bleef. Vanaf oktober werden er namelijk Russische bombardementen uitgeoefend op oppositiegebieden in Aleppo (CGVS 3, p. 27). In een dergelijke context was het onvoorspelbaar hoe de situatie in Aleppo zou zijn als u daar aankwam of zou evolueren terwijl u daar was. U legt dus wederom weinig geloofwaardige verklaringen af over uw betrokkenheid bij en uw activiteiten voor Jabhat Al Shamiya.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u, niettegenstaande u uitdrukkelijk gewezen werd op het belang hier een duidelijk zicht op te bieden (CGVS 3, p. 22 en 36), geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het ogenblik dat u in contact kwam met deze Jabhat Al Shamiya, de duur van uw verblijf en uw concrete activiteiten bij deze groepering. Door uw gebrek aan medewerking belet u andermaal dat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op uw plaatsen van eerder verblijf, uw achtergrond, en de activiteiten die u voor uw vertrek uit Syrië zou hebben verricht.

Gezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw betrokkenheid bij en uw activiteiten voor Jabhat Al Shamiya, kan uw verklaring dat u in 2015 naar Sheikh Idriss terugkeerde en er verbleef tot aan uw vertrek uit Syrië in 2019 niet voetstoots worden aangenomen. Hoewel niet wordt betwist dat u tijdens het conflict in Syrië op een gegeven moment ook in Sheikh Idriss heeft verbleven, wordt vastgesteld dat u geen zicht biedt op de precieze omstandigheden waarin u in Sheikh Idriss zou hebben verbleven.

Bovendien zijn er duidelijke indicaties dat u geen zicht wenst te bieden op uw contacten en werkelijke betrokkenheid bij de activiteiten van de gewapende groeperingen die actief zijn in en rond Sheikh Idriss. De vaststelling dat uit alles blijkt dat u nauwe contacten heeft met leden van deze groepering(en) én daarbij geen geloofwaardige reden geeft waarom u in tegenstelling tot de anderen niet actief zou zijn geweest, doet een grotere betrokkenheid vermoeden dan u wil toegeven. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u geen activiteiten zou hebben verricht voor één van deze groeperingen.

Gezien Feilaq Al Sham een hardline gewapende islamistische groepering is die in het Syrische conflict betrokken was, en gezien deze groepering banden heeft met onder meer het vroegere extremistische Jabath al Nusra, gezien het algemeen geweten is dat de verschillende strijdende partijen zich tijdens het conflict schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen, oorlogsmisdrijven, en andere ernstige misdrijven, is het van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht biedt op uw activiteiten voor / bij deze groepering, wat u evenwel nalaat te doen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en uw sociale media dat u via uw kennissen en naaste familieleden een zeer duidelijke link met diverse gewapende groeperingen heeft, waaronder radicaal islamitische, zoals Ahrar Al-Sham (CGVS 1, p. 23, p. 28; CGVS 2, p. 5-6; CGVS 3, p. 42-47). Zo was uw neef Mahmoud Sheikh Ali een verantwoordelijke van Feilaq Al Sham (FAS) in uw dorp en verantwoordelijk voor de eerste gevechtsslinie (CGVS 3, p. 18, 53). Ook uw neven Hussein Adur, Mohammed Abdullah en Rashid Abdullah waren aangesloten bij de gewapende oppositie (CGVS 3, p. 43). Daarnaast vermeldt u nog Haitham al Ghazi en Haj Ossama, beiden leiders van Feilaq Al Sham uit uw dorp (CGVS 3, p. 42). U verklaart dat uw broer Fadi verantwoordelijk was voor de verdeling van voedselpakketten (zie boven). Op uw facebookprofiel blijkt u bevriend met nog een heel aantal leden van Feilaq Al Sham (Faris Al Ahmad Sheikh Yusuf, Abu Abdu Al Saraqibi, Muhammad Bin Mansur Al Hussein, Abu Yazn Al Idlibi, Kamel Ali en Muhammad Al Fahd) en met één van de leiders van Ahrar Al Sham (Yusuf Abdulkarim Al Mari). U stelt dat het normaal is dat u zoveel strijders kent omdat quasi iedereen in uw dorp aangesloten was bij Feilaq Al Sham (CGVS 3, p. 42-47).

Nadat u geconfronteerd werd met de diverse profielen van leden van gewapende groeperingen waarmee u op facebook bevriend bent, verklaart u zelf spontaan dat “iedereen in Sheikk Idriss lid (is) van FAS, ze betaalden loon en iedereen wordt er lid van” (CGVS 3, 45). Bijna iedereen van uw dorp was lid van de FAS of Ahrar Al Sham (CGVS 3, p. 46). U verklaarde verder (tot viermaal toe) dat u ook lid wilde worden van Feilaq Al Sham (CGVS 3, p. 45, 51, 55). De reden waarom u naar eigen zeggen uiteindelijk geen lid werd kan evenwel niet overtuigen. U geeft aan dat een lidmaatschap bij deze organisatie de enige manier was waarop u iets had kunnen verdienen, maar dat uw moeder u hier in tegenhield omdat ze u wilde sparen nadat u al zo lang in de gevangenis had verbleven (CGVS 1, p. 33; CGVS 3, p. 45, 51). Echter, aan uw bewering 5 jaar in de gevangenis te hebben gezeten, kan, zoals hierboven op omstandige wijze werd toegelicht, geen geloof worden gehecht. U er dan attent op gemaakt dat u toch ook andere taken op zich kon nemen, waarbij u geen wapen diende vast te houden, te meer ook uw broer Fadi lid was geweest van de FAS zonder dat hij diende deel te nemen aan de gevechten (CGVS 2, p. 5-6; CGVS 3, p. 45 en 50) en u dat toch via uw neef, die verantwoordelijk was voor de FAS in uw dorp, kon regelen, stelt u enkel dat u dat niet gevraagd heeft, omdat uw moeder niet akkoord was (CGVS 3, p. 45). Wanneer u er nogmaals attent op gemaakt werd dat u toch ook lid kon worden, en tegelijkertijd de wens van uw moeder om niet te gaan vechten kon respecteren, antwoordt dat u geen lid kon worden omdat elk lid een gevechtsopleiding diende te volgen, en dat u omwille van uw arm hier niet aan kon deelnemen (CGVS 3, p. 50). U zou deze verwonding echter pas in 2017 opgelopen hebben (CGVS 3, p. 55), zodat dit antwoord niet kan verklaren om welke reden u zich niet, voordat u gewond raakte, aansloot bij Feilaq Al Sham. Hierop gewezen, herhaalt u uw verklaring dat u niet tegen de wil van uw moeder wenste in te gaan. U erop gewezen dat u toch een volwassen man was, en bovendien gehuwd was, en daarom toch uw eigen keuzes had kunnen maken (CGVS 3, p. 51), antwoordt u dat dat er niet toe deed, dat u luisterde naar de eisen van uw moeder (CGVS 3, p. 51). Het hoeft geen betoog dat het allerm minst aannemelijk is dat u die woonachtig was in een dorp waar lidmaatschap van een groepering één van de enige manieren was om iets te verdienen, waar bijna iedereen lid was van de FAS of Ashrar Al Sham, waar uw broer Fadi lid was geweest van de FAS en er verantwoordelijk was geweest voor het verdelen van de voedselpakketten, dan zelf geen lid zou worden, niettegenstaande u dat wel wilde, enkel en alleen omdat uw moeder niet wou. Dat hier maar weinig geloof aan kan gehecht worden, wordt bevestigd door het feit dat er op één van uw facebookprofielen een foto staat van u met een zekere Hussein Al Ahmad. U verklaart hierover dat dit uw beste vriend is en dat hij aangesloten is bij Ahrar Al Sham (CGVS 3, p. 46-47), een beweging die zowel met Jabath al Nusra als met Islamitische Staat heeft gewerkt. Uw vriend is op de foto gekleed in militaire tenue en lijkt een wapen vast te houden. Erop gewezen dat dit doet vermoeden dat ook u lid was van de gewapende oppositie, zegt u dat bijna iedereen van uw dorp lid was van Feilaq Al Sham of van Ahrar Al Sham (CGVS 3, p. 46), zonder evenwel de opmerking van het CGVS uit te klaren. Erop gewezen dat deze foto uw deelname aan de gewapende strijd doet vermoeden, zegt u enkel dat u [op de foto] burgerkleren aan hebt (CGVS 3, p. 47). U hebt op de foto inderdaad geen militair uniform aan, maar u bent duidelijk gekleed in schutkleuren, zoals degene die door strijders van niet-reguliere strijdkrachten gehanteerd worden. Gevraagd wat u deed toen de foto genomen werd, ontwijkt u de vraag. De vraag herhaald, stelt u dat jullie op gevogelte aan het jagen waren (CGVS 3, p. 47). Mocht dit werkelijk het geval zijn geweest, kan verwacht worden dat u dat meteen zou hebben aangebracht toen de foto ter sprake kwam. Dat u dit pas na de derde vraag zegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van dit antwoord in grote mate.

Gezien uit uw verklaringen en uit uw profiel op sociale media blijkt dat (i) een groot deel van uw onmiddellijke omgeving lid is/was van deze gewapende groepering; (ii) u contact had met diverse strijders (onder wie dichte familieleden); (iii) uzelf de intentie had zich bij hen aan te sluiten; en (iv) gezien u niet overtuigt waarom u zich uiteindelijk niet zou hebben aangesloten, is het niet aannemelijk dat u niet nauwer betrokken was bij deze organisatie.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de manier waarop u gewond zou zijn geraakt. Bijgevolg maakt u het voor het CGVS onmogelijk om – rekening houdend met voorgaande bevindingen inzake uw contacten met diverse strijdende partijen in het conflict – vast te stellen of u deze (oorlogs)verwondingen heeft opgelopen als burger, dan wel in de hoedanigheid van (gewapend) lid van een in het conflict betrokken strijdende partij.

Zo blijkt hieromtrent ten eerste dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop dit gebeurde. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk dat dit om acht uur 's avonds gebeurd zou zijn (CGVS 1, p. 34), hoewel u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud stelde dat dit rond vier uur in de namiddag plaatsvond (CGVS 3, p. 55). Geconfronteerd met deze inconsistentie, stelt u dat u het eigenlijk niet precies kan zeggen, en of het nu vier of vijf uur was, maar dat het wel al donker er was (CGVS 3, p. 55). Uw antwoord klaart echter niet uit waarop u tijdens uw eerste onderhoud uitdrukkelijk stelde dat de aanval op 8 u 's avonds plaatsvond.

Wat er ook van zij, ook over de manier waarop u gewond raakte, kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U verklaart dat u thuis was, toen het dorp gebombardeerd werd en iedereen van uw familie toen naar de bossen vluchtte. Uw broer of zus zou echter zijn of haar gsm thuis vergeten zijn, waardoor u terug liep naar jullie huis. Toen u bijna terug thuis was, werd u geraakt door een bombardement (CGVS 3, p. 55). Het komt evenwel weinig aannemelijk over dat u, terwijl er bombardementen aan de gang waren in de regio, waarvoor jullie op de vlucht sloegen, uw leven zou riskeren door terug te keren voor een gsm. U zegt hierop dat deze bombardementen nu ook niet zo hevig waren en dat er zelfs families waren die gewoon in hun huizen bleven (CGVS3, p. 55-56). Gezien uw familie toen gezamenlijk de bossen invluchtte, kan echter aangenomen worden dat jullie wel degelijk schrik hadden voor de bombardementen die toen plaats vonden en blijft het weinig waarschijnlijk dat u het risico zou lopen terug te keren voor een gsm. U verklaart hierover nog dat uw gezin toen op zoek was naar het nummer van iemand die een auto had en die jullie naar jullie huis aan de boerderij kon brengen maar dat dit nummer in de gsm van uw broer/zus zat (CGVS3, p. 55-56). Als de bombardementen echter toch niet zo gevaarlijk waren zoals u eerder zei, is het dan weer niet logisch dat jullie zoveel belang zouden gehecht hebben aan het vinden van dit nummer zodat jullie zo snel mogelijk naar de boerderij konden om daar een veilig onderkomen te vinden, en dat u hiervoor zelfs niet kon wachten tot u zeker wist dat de bombardementen voorbij waren. Hierop stelt u dat er normaal twee bommen gegooid werden en de bombardementen toen stopten en dat u terug keerde omdat u niet verwachtte dat er nog meer bombardementen zouden komen (CGVS 3, p. 55-56). Dat dit normaal zo was, is om te beginnen een loutere bewering van uwentwege. Bovendien betekent dat niet dat u dit zeker kon zijn, waardoor u ook hiermee niet kan uitklaren om welke reden u het risico nam om op dat moment terug te keren. Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt wel medische documenten neer waarmee u uw verklaringen over uw verwondingen wil ondersteunen. Het merendeel van de attesten heeft evenwel geen betrekking op deze verwonding, maar op een cyste en op de gevolgen van een val. In twee attesten waarin wel gewag wordt gemaakt van uw verwonding in Syrië, wordt enkel gesteld dat u een wonde heeft ten gevolge van een explosief. Deze attesten bieden verder geen informatie over de omstandigheden waarin, dan wel het tijdstip waarop u deze wonde zou hebben opgelopen en kunnen de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover niet herstellen. In een laatste attest wordt er weliswaar wel melding gemaakt van de oorzaak van uw verwonding genoteerd, echter het is duidelijk dat dit gebaseerd is op uw verklaringen ("Selon les dires de la personne (...)").

Daarenboven zijn ook uw overige verklaringen over uw concrete tijdsbesteding in Sheikh Idriss bijzonder summier en vaag. Ook hier moet benadrukt worden dat u uitvoerig de kans kreeg hierover in detail te treden, gezien u tot driemaal toe gehoord werd door het CGVS en hierover steeds meermaals bevraagd werd. Hierdoor kan verwacht worden dat gedetailleerd zou vertellen over uw tijdsbesteding in deze periode, wat u evenwel nalaat te doen.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet gewerkt heeft na uw vrijlating in 2015, dat u als vrijwilliger voedselpakketten uitdeelde, en dat u voor de rest thuis zat en bezoeken bracht aan vrienden en verwanten. U zou niks anders gedaan hebben, en op geen enkele manier geprobeerd hebben de kost te verdienen voor uw familie, want u kon niets doen; u kon alleen denken aan vertrekken (CGVS 1, p. 10-11, 33). Wanneer u dan tijdens uw derde persoonlijk onderhoud andermaal gevraagd werd of u behoudens uw vrijwilligerswerk, nog andere zaken gedaan had toen u in Sheikh Idriss verbleef, stelt u plots dat u uw vader en broer soms ging helpen in de supermarkt (CGVS 3, p. 47). U erop gewezen dat u dat niet eerder vermeld had, antwoordt u dat u er enkel ging helpen, dat dit geen vast werk was en dat u enkel even de plaats van uw broer overnam als hij ging eten (CGVS3, p. 47-49). Dit antwoord kan evenwel niet verklaren waarom u tijdens uw eerste onderhoud verklaard heeft dat u, behalve vrijwilligerswerk, niets anders deed. Wat er ook van zij, uw werk in de supermarkt van uw vader biedt geenszins een volledig zicht op uw concrete daginvulling. U gevraagd of u dan buiten het bedelen van voedselpakketten en het helpen in de supermarkt andere activiteiten had, antwoordt u ontkennend. Gevraagd hoe u dan uw tijd spendeerde, antwoordt u dat u uw vrienden ging bezoeken en voor de rest niets anders deed (CGVS 3, p. 48-49). Dat u dermate oppervlakkige verklaringen aflegt over uw concrete tijdsbesteding gedurende een periode van 4 jaar voor uw vertrek uit Syrië, wijst erop dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Sheikh Idriss. Uw houding doet voorts vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties een duidelijk zicht krijgen op waar en in welke omstandigheden u in de jaren voor uw komst naar België verbleven heeft, dit omdat dit een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming.

Ook uw verklaringen over de bedeling van voedselpakketten kunnen niet volstaan om een beeld te geven van uw activiteiten in deze periode. U verklaarde dat u dit drie of vier keer gedaan zou hebben (CGVS 3, p. 47-49), waardoor ook dit te beperkt is om een volledig beeld te geven van wat u deed of welk profiel u juist had in de periode die volgens u vier jaar in beslag nam. Bovendien blijkt u geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen over het aantal keer dat u juist hielp met het bedelen van deze pakketten. In uw eerste persoonlijk onderhoud zei u eerst dat u dit vier of vijf keer zou gedaan hebben (CGVS 1, p. 27). Tijdens uw derde onderhoud stelt u dat u drie of vier keer heeft meeg geholpen. Hierop gewezen, geeft u aan dat u zich dit niet goed herinnert (CGVS 3, p.48). Het komt echter weinig overtuigend over dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over het aantal keer dat u betrokken was bij het bedelen van voedselpakketten. Het lange tijdsverloop vormt geen afdoende verklaring hiervoor, daar de dagen waarop u voedselpakketten verdeelde toch manifest moeten afgeweken hebben van de dagen waarbij u uw tijd spendeerde met niets doen, af en toe helpen in de supermarkt van uw vader, en het bezoeken van vrienden.

Ook over de periode waarin u deze activiteiten zou gedaan hebben, blijkt u strijdig. Zo stelde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud dat dit in 2016 tot 2017 was. De eerste keer was in mei of juni 2016, en ook nog een keer in 2018 (CGVS 3, p. 48). Ook dit verklaarde u echter anders in uw eerste persoonlijk onderhoud, waar u enkel stelde dat u dit in de vijfde of zesde maand van 2016 zou gedaan hebben (CGVS 1, p 28). Na confrontatie stelt u dat u dit ook later, na uw verwonding, nog deed maar dat u dit niet vertelde de vorige keer omdat u dit was vergeten (CGVS 3, p. 48). Echter, erop gewezen dat u verklaard had dat u na uw verwonding niets meer kon doen (CGVS 3, p. 45 en 50), stelt u dat dit klopt maar dat u dit wel nog had kunnen doen omdat uw neef toen mee was (CGVS 3, p. 48). U lijkt uw antwoorden aldus aan te passen naargelang de vraagstelling.

Wanneer u verder gevraagd wordt in detail te vertellen over hoe de verdeling van de voedselpakketten in de kampen dan juist georganiseerd werd en wat u dan juist moest doen, geraakt u niet verder dan te stellen dat dit absolute prioriteit is voor de mensen in de kampen (CGVS 3, p.52). Hiermee geeft u echter geen antwoord op de vraag. Hierna stelt u dat u zelf geen pakketten bedeelde, maar dat er een verantwoordelijke was die een lijst had en die instructies gaf over wat er aan wie moest gegeven worden (CGVS 3, p. 52). Ook dit antwoord blijft bijzonder vaag en geeft bovendien geen enkel zicht op uw precieze rol. Nadat u dit een derde keer toe gevraagd wordt, stelt u uiteindelijk dat u kartons moest lossen en verdelen aan mensen of in een opslagplaats moest leggen (CGVS 3, p. 52). Dat u dit pas na drie keer zegt, doet vermoeden dat uw antwoord niet gebaseerd is op uw werkelijke ervaringen. Bovendien zijn uw verklaringen hierover opvallend summier en kunnen zij niet voldoen om te overtuigen dat u daadwerkelijk enkel op deze wijze persoonlijk betrokken was bij deze activiteiten. Hierdoor blijft het voor het CGVS het raden hoe vaak en op welke manier u precies actief was bij Feilaq Al Sham.

Het CGVS kan dus niet anders dan vaststellen dat u geen zicht wenst te bieden op uw concrete tijdsbesteding in de periode dat u beweert in Sheikh Idriss te hebben gewoond, dan wel relevante informatie met betrekking tot precieze activiteiten voor en betrokkenheid bij Feilaq Al Sham achterhoudt.

Rekening houdend met het gegeven dat (i) uit uw verklaringen en uit uw profiel op sociale media blijkt dat een groot deel van uw onmiddellijke omgeving lid was van Feilaq Al Sham en Ahrar al Sham; (ii) u contact had met diverse strijders; (iii) zowel u broers als u neven lid aangesloten waren bij de een gewapende oppositiegroepering; (iv) u zelf meermaals verklaard dat u lid wilde worden; en (v) gezien u niet overtuigt waarom u zich uiteindelijk niet zou hebben aangesloten, is het niet aannemelijk dat u niet nauwer betrokken was bij deze organisatie. De vaststelling dat (vi) uw verklaringen over uw concrete tijdsbesteding tijdens uw verblijf in Sheikh Idriss in de 4 jaar voor uw komst naar België weinig doorleefd en vaag zijn, en u bovendien (vii) geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarop u uw arm verwond heeft, bevestigen dit vermoeden, en wijzen er andermaal op dat u geen duidelijk zicht verschaft over uw plaatsen van eerder verblijf, uw achtergrond, en de activiteiten die u voor uw vertrek uit Syrië zou hebben verricht, dit in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Daar uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat (i) u geen zicht biedt op één van de kernelementen van uw verzoek, namelijk uw identiteit; (ii) er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u tussen 2010 en 2015 opgesloten zat in de centrale gevangenis van Aleppo; (ii) u evenmin aannemelijk maakt dat u in 2015 werd ingelijfd in het Syrische leger en vervolgens gedeserteerd; (iv) u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het ogenblik dat u in contact kwam met deze Jabhat Al Shamiya, de duur van uw verblijf en uw concrete activiteiten bij deze groepering; (v) u geen zicht biedt op de duur van uw verblijf in Sheikh Idriss en uw concrete

activiteiten aldaar, dient besloten te worden dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve moet vastgesteld worden dat u ook ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over andere elementen. Zo zijn uw verklaringen over uw huwelijk niet eensluidend. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u in 2019 huwde, hoewel u op het CGVS beweerde dat dit eind 2016, begin 2017 was (Verklaring DVZ, vraag 15; CGVS 1, p. 9). Hierop gewezen, ontkent u dit zo verklaard te hebben bij de DVZ (CGVS 1, p. 10). Het simpelweg ontkennen van één van de versies van uw verklaringen, volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover aangetast.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet evenmin worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het voordeel van de twijfel slechts aan een verzoeker om internationale bescherming kan worden gegund wanneer, onder meer, de verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verder blijkt dat de bewijslast ook wat de nood aan subsidiaire bescherming betreft, in beginsel op de verzoeker rust, die aan de hand van concrete elementen moet aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS wijst er in dit verband op dat uit artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt dat, naast de aanwezigheid van een gewapend conflict, en het gegeven dat er sprake moet zijn van willekeurig geweld waardoor het leven of de persoon van burgers ernstig bedreigd wordt, **het burger-zijn één van de constitutieve elementen is om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen.** Het CGVS benadrukt voorts dat voornoemd artikel niet tot doel heeft om bescherming te bieden aan om het even welke persoon waarvan men in het geheel niet weet wie hij is, en dat een verzoeker dan ook dient aan tonen dat hij een burger is. Vooraleer aan een verzoeker het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als burger kan worden beschouwd, moet de verzoeker dan ook voldaan hebben aan de medewerkingsplicht, dit, onder meer, door geloofwaardige verklaringen af te leggen. **Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u geen zicht biedt op uw identiteit, de plaatsen waar u verbleven hebt in de jaren voor uw vertrek uit Syrië, en uw activiteiten de afgelopen tien jaar voor uw komst naar België – een periode die de volledige duur van het Syrische conflict omhelst.** Omwille van uw gebrek aan medewerking op dit punt bestaan er **gegronde twijfels over uw voorgehouden profiel.** Door het afleggen van vage, incoherente, niet plausibele en tegenstrijdige verklaringen, maakt u het onmogelijk te beoordelen of u al dan niet een burger bent. Het feit dat uw profiel niet vast te stellen is, is derhalve uitsluitend aan uw persoonlijk gedrag te wijten. Omwille van de door uzelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid omtrent uw profiel kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U verklaart dat het videobeelden zijn van Al Jazeera die de omstandigheden waarin uw familie verblijft aantonen. De identiteit van de personen die op de beelden te zien zijn, valt echter niet af te leiden. Deze beelden bieden dus geen steun voor uw verklaringen over de levensomstandigheden van uw familie. Los daarvan is dit geen element dat verband houdt met de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker op 27 maart 2022 een verzoekschrift heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2022 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij op 28 maart 2022 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer gericht is tegen voormelde beslissing.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 272 779 en nr. 274 287 van rechtswege gevoegd.

Aangezien niet uitdrukkelijk in het verzoekschrift wordt aangeduid op grond waarvan de Raad dient te oordelen inzake de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2022, zal de Raad in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet oordelen op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 274 287, en wordt verzoeker eveneens in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 272 779.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, stelt de raadsman van verzoeker in de zaak met rolnummer 272 779 zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 272 287.

3. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal actief diende mee te werken teneinde elementen te verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarnaast diende er een individueel onderzoek naar zijn situatie plaats te vinden. Met betrekking tot zijn identiteit meent hij dat de plicht tot medewerking een zware bewijslast inhoudt en wijst hij erop dat hij bij het verzoekschrift de identiteitsgegevens van zijn moeder en vader, van zijn broer B. en van zijn broer H. voegt, alsook het familieboekje. Daarnaast stelt hij ervan overtuigd te blijven dat hij met een uittreksel van de burgerlijke stand in Syrië kon leven.

Aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas stelt hij dat hij wel degelijk in bezit is van documenten die zijn identiteit, nationaliteit en herkomst kunnen bijtreden. Omdat hij zijn best heeft gedaan om documenten voor te leggen omtrent zijn identiteit en herkomst, diende volgens hem het voordeel van de twijfel te worden toegepast. Voor wat betreft de algemene gegevens verwijst hij naar de algemene toestand in zijn herkomstland, het lot van familieleden en het lot van andere personen in gelijkaardige situaties. Hij wijst erop dat hij in het Arabisch, zijnde een taal die in Syrië gesproken wordt, werd gehoord,

dat de door hem voorgelegde documenten een begin van bewijs vormen, dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten niet zonder meer opzij kan worden geschoven, dat hij de identiteits- en verblijfsdocumenten van zijn gezin kan voorleggen, dat hij het familieboekje kan voorleggen en dat hij kan aantonen dat hij in detentie is gebleven.

Hij wijst op het bij zijn verzoekschrift gevoegde uittreksel uit het strafregister, wat volgens hem aantoont dat hij wel degelijk 5 jaar in detentie heeft gezeten in Aleppo en hij hiertoe zijn advocaat in Aleppo heeft gecontacteerd. Hij meent dat hieruit blijkt dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn.

M.b.t. zijn recent verblijf stelt hij dat zelfs indien getwijfeld wordt aan zijn recent verblijf, dit niet tot gevolg kan hebben dat de nood aan subsidiaire bescherming niet onderzocht zou moeten worden. Het gegeven dat hij niet heeft aangetoond dat hij in zijn regio van herkomst verbleef voor zijn vertrek, doet geen afbreuk aan het feit dat er moet worden onderzocht of hij geen reëel risico op ernstige schade zal lopen. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal toegeeft dat er in Syrië een gewapend conflict heerst en benadrukt dat alle Syriërs tot op heden de vluchtelingenstatus toegekend krijgen. Hij verwijst hiervoor naar een rapport van de VN van 8 februari 2022. Hij meent documenten te hebben neergelegd dewelke minstens een begin van bewijs uitmaken van zijn afkomst en identiteit en meent genoeg informatie te hebben gegeven dewelke op zijn minst zijn afkomst uit Syrië aannemelijk maakt.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Identiteitsgegevens van moeder en vader;
- Verblijfsdocumenten van zijn broer B.;
- Verblijfsdocumenten van zijn broer H.;
- Familieboekje;
- Uittreksel uit het strafregister;
- UN, *“Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic”*, 8/2/2022;
- SNHR, *“Syrian refugees should never return”*.

4.2. De commissaris-generaal maakt op 17 mei 2022 een verweernota over.

4.3. Op 27 mei 2022 maakt verzoeker op grond van artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- Akte van de burgerlijke stand;
 - Gezinsboekje/ familieboekje;
 - Schoolrapport van het middelbaar;
- Met voormelde stukken wenst hij zijn identiteit aan te tonen.
- Afschrift strafblad.

Hiermee wenst verzoeker aan te tonen dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een half.

Daarnaast verwijst hij naar een rapport van het UNHCR van februari 2022, waarvan hij de weblink vermeldt en waaromtrent hij stelt dat het ernstige schendingen van fundamentele mensenrechten en humanitair recht in het hele land documenteert. Hij concludeert dat een terugkeer naar Syrië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Beoordeling

5.3.1. Verzoekers vrees

Verzoekers asielrelaas en vrees kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest om gearresteerd en opgesloten te worden door het regime in Syrië omdat hij het Syrische leger gedeserteerd heeft en omwille van de informatie die hij verleend heeft aan de oppositiegroep Jabhat Al Shamiyah tegen het Syrische regime.

5.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

Middels de bestreden beslissing weigert het CGVS verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS concludeert dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust aangezien hij geen zicht biedt op een aantal relevante elementen, zoals vastgelegd in artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet, met name zijn identiteit, de plaatsen waar hij verbleven heeft in de jaren voor zijn komst naar België en zijn activiteiten de afgelopen tien jaar voor zijn komst naar België – een periode dewelke de volledige duur van het Syrische conflict omhelst.

(1) Inzake zijn identiteit stelt het CGVS vast dat verzoeker (a) geen enkel begin van bewijs aangaande zijn beweerde identiteit neerlegt, nu blijkt dat (i) hij geen identiteitskaart of legerboekje voorlegt, (ii) hij niet vermeld wordt op het familieboekje van zijn ouders, en (iii) er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de neergelegde kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand en de kopie van een enkele pagina's uit zijn familieboekje; (b) geen bevredigende verklaring kan geven voor het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten; (c) daarenboven bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de documenten die hij beweert te hebben gehad; en (d) zijn verklaringen niet stroken met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat het enkel kan concluderen dat verzoeker weigert zicht te bieden op één van de kernelementen van zijn verzoek, namelijk zijn identiteit, wat overeenkomstig artikel 48/6, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

(2) Vervolgens hecht het CGVS geen geloof aan verzoekers bewering als zou hij tussen 2010 en 2015 in detentie hebben verbleven in de centrale gevangenis van Aleppo, aangezien (a) hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn beweerde arrestatie, veroordeling, en detentie; (b) hij onvoldoende aantoonst dat hij wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om voornoemde stavingstukken te bekomen; en (c) zijn verklaringen aangaande zijn arrestatie, veroordeling, en detentie allerm minst samenhangend en aannemelijk zijn. Voorgaande leidt tot de vaststelling dat verzoeker geen duidelijkheid schept over waar hij verbleef en wat zijn activiteiten waren in de desbetreffende periode (2010-2015).

(3) Voorts hecht het CGVS geen geloof aan verzoekers verklaringen inzake zijn legerdienst tijdens de Syrische revolutie aangezien (a) zijn kennis over Firqa 4, de brigade waar hij zou hebben gediend, zeer gebrekkig is; (b) zijn verklaringen over deze brigade niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt; (c) het weinig aannemelijk is dat hij als soenniet, ex-gedetineerde, en afkomstig uit rebellengebied zijn dienstplicht zou moeten vervullen bij één van de beste getrainde Syrische legereenheden (Khuwat al-Khasa); (d) zijn kennis over de eenheid waartoe hij behoorde gebrekkig is; (e) hij weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn concreet takenpakket en dagindeling tijdens zijn legerdienst; (f) hij onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de training die hij zou hebben gekregen; en (g) hij geen consistente verklaringen aflegt over de plaats waar hij gestationeerd was en of hij zijn wapen al dan niet heeft moeten gebruiken.

(4) Uit de vaststellingen inzake verzoekers beweerde militaire dienst leidt het CGVS af dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden desertie uit het Syrische leger, een vaststelling die verder wordt bevestigd door verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de manier waarop hij gedeserteerd zou zijn.

(5) Het CGVS vervolgt dat, niettegenstaande verzoekers verklaringen over zijn legerdienst en desertie niet geloofwaardig zijn, echter niet kan worden uitgesloten dat hij gezien de wettelijke bepalingen en het Syrische rekruteringsbeleid, waarbij er sprake is van een verplichte militaire dienst waaraan enkel in zeer specifieke situaties kan worden verzaakt, wel degelijk als rekrut heeft gediend in het Syrische overheidsleger. Evenmin kan volgens de commissaris-generaal worden uitgesloten dat verzoeker heeft gediend tijdens het Syrische conflict. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoeker, door zijn gebrek aan medewerking, het echter onmogelijk maakt om hierop enig duidelijk zicht te bieden, terwijl het in wezen om relevante elementen gaat in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Doordat verzoeker geen zicht biedt op (het al dan niet vervullen van) zijn militaire dienst, de periode waarin hij mogelijks in het leger gediend zou hebben (voor of tijdens de Syrische burgeroorlog), en waar hij dan gestationeerd was, belet hij dat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op zijn plaatsen van eerder verblijf, zijn achtergrond en de activiteiten die hij (indien hij daadwerkelijk in het leger zou hebben gediend) als dienstplichtige zou hebben verricht.

(6) M.b.t. verzoekers verklaringen omtrent Jabhat Al Shamiya oordeelt het CGVS dat gelet op het feit dat verzoeker de nodige informatie kan verschaffen over die gewapende islamitische groepering, het aannemelijk wordt geacht dat hij daadwerkelijk contact heeft gehad met deze groepering. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoeker echter geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het ogenblik dat hij in contact kwam met Jabhat Al Shamiya en omtrent de duur van zijn verblijf bij en zijn concrete activiteiten voor die groepering. Hiermee verzaakt verzoeker aan de medewerkingsplicht en belet hij andermaal dat het CGVS een duidelijk zicht krijgt op zijn plaatsen van eerder verblijf, zijn achtergrond, en de activiteiten die hij voor zijn vertrek uit Syrië zou hebben verricht.

(7) Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker tijdens het conflict in Syrië op een gegeven moment in Sheikh Idriss heeft verbleven, oordeelt het CGVS dat niet voetstoots kan worden aangenomen dat verzoeker van 2015 tot zijn vertrek uit Syrië in 2019 in Sheikh Idriss zou hebben verbleven.

(8) Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat er duidelijk indicaties zijn dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn contacten en werkelijke betrokkenheid bij de activiteiten van de gewapende groeperingen die actief zijn in en rond Sheikh Idriss, en dan voornamelijk Feilaq Al Sham, en is het niet aannemelijk dat hij niet nauw betrokken was bij (de activiteiten) van één van de groeperingen, aangezien, uit zijn verklaringen en uit zijn profiel op sociale media blijkt dat (a) een groot deel van zijn onmiddellijke omgeving lid is/was van Feilaq Al Sham; (b) hij contact had met diverse strijders (onder wie dichte familieleden); (c) hijzelf de intentie had zich bij hen aan te sluiten; en (d) het niet overtuigt waarom hij zich niet uiteindelijk zou hebben aangesloten.

(9) Vervolgens hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop hij gewond zou zijn geraakt. Bijgevolg maakt hij het voor het CGVS onmogelijk om – rekening houdend met voorgaande bevindingen inzake zijn contacten met diverse strijdende partijen in het conflict – vast te stellen of hij deze (oorlogs)verwondingen heeft opgelopen als burger, dan wel in de hoedanigheid van (gewapend) lid van een in het conflict betrokken strijdende partij.

(10) Daarnaast bleken ook de overige verklaringen van verzoeker omtrent zijn concrete tijdsbesteding in Sheikh Idriss bijzonder summier en vaag.

Tot slot (11) legt hij ook ongeloofwaardige verklaringen af over andere elementen zoals zijn huwelijk.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en hem, daar zijn verzoek om subsidiaire bescherming overeenkomstig de artikelen 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gesteund is op zijn asielmotieven, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

5.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet te verwijzen naar een richtlijn zonder te verduidelijken welke bepalingen van die richtlijn geschonden worden geacht. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft welke bepalingen van de “Herschikte Kwalificatierichtlijn” werden geschonden, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad merkt vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij meent dat het de commissaris-generaal zou toekomen om mee de identiteitsgegevens of verblijfsgegevens te verzamelen.

Zoals blijkt uit wat *infra* volgt en terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing, komt verzoeker geenszins tegemoet aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

De Raad herhaalt te dezen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en wijst erop dat reeds bij aanvang van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dit uitdrukkelijk werd benadrukt: “*U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet*

al het mogelijke doen om stukken te bekomen.” (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst CGVS, Voorafgaand advies). Bovendien werd verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud erop gewezen dat het zeer belangrijk is dat hij niets achterhoudt, dat een volledig overzicht wordt gegeven over de woonplaatsen en activiteiten tot op het moment van het vertrek uit Syrië en dat indien gemerkt wordt dat er geen volledig zicht gegeven kan worden, een negatieve beslissing kan worden genomen (CGVS verhoor 1, p. 4). Ook tijdens het verloop van het eerste verhoor werd verzoeker de aandacht gevestigd op het feit dat hij goed moet nadenken nu het belangrijk is dat hij een zicht geeft op wie hij is en wat hij juist deed. (CGVS verhoor 1, p. 14). Bij aanvang van zowel het tweede als het derde persoonlijk onderhoud werd verzoeker meegedeeld dat hij opnieuw werd opgeroepen omdat er voor het CGVS nog niet voldoende duidelijkheid was over zijn exacte verblijfplaatsen en activiteiten in de periode voor zijn vertrek uit Syrië en dat, zolang er geen volledige duidelijkheid is, geen beslissing kan worden genomen. Daarbij werd verzoeker er nogmaals op gewezen dat het belangrijk is dat hij duidelijkheid geeft over zijn verblijfplaatsen en activiteiten voor zijn vertrek (CGVS verhoor 2, p. 3; CGVS verhoor 3, p. 3).

De Raad verwijst tevens naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zeer uitgebreid wordt toegelicht op welke wijze verzoeker heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rusten. De motieven met betrekking tot de afwezigheid van een identiteitskaart, het gebrek aan aannemelijke verklaringen dienaangaande, het individueel uittreksel van de burgerlijke stand, de familieboekjes, het gebrek aan het legerboekje en aan aannemelijke verklaringen dienaangaande luiden als volgt: *“Om te beginnen ondersteunt u uw voorgehouden identiteit niet met de nodige documenten en kan u geen bevredigende verklaring geven voor het niet kunnen voorleggen van bewijskrachtige identiteitsdocumenten.*

Zo legt u uw identiteitskaart niet voor. U tracht dit te verklaren door te zeggen dat uw identiteitskaart bij het Syrische leger achterbleef (CGVS 1, p. 13, p. 15; CGVS 3, p. 58). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u door het leger ingelijfd werd (cfr. infra). Bijgevolg volstaat uw antwoord hierover niet om uit te klaren waarom u uw identiteitskaart niet neerlegt.

Daarenboven legt u geen aannemelijke verklaringen af over deze identiteitskaart. U stelt dat u uw identiteitskaart pas verkreeg in 2007 of 2008 (CGVS 2, p. 24-25), op zeventien- of achttienjarige leeftijd dus, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat personen met de Syrische nationaliteit vanaf veertien jaar over een identiteitskaart moeten beschikken. Vanaf de dag dat een burger deze leeftijd bereikt moet hij of zij binnen het jaar een persoonlijke identiteitskaart aanvragen. Daar u verklaart dat u in mei 1990 geboren bent (Verklaring DVZ, vraag 4; CGVS 1, p. 6, mail 12.09.2020), was u vanaf mei 2005 verplicht om een Syrische identiteitskaart op zak te hebben. Hierop gewezen, zegt u dat u altijd een uittreksel van de burgerlijke stand gebruikte. U herhaalt dat u uw identiteitskaart pas in 2007 of 2008 afhaalde. Gevraagd waarom u uw identiteitskaart niet vroeger afhaalde, herhaalt u dat u genoeg had aan een uittreksel van de burgerlijke stand (CGVS 2, p. 25). U gewezen op het feit dat u verplicht was om vanaf 14 jaar een identiteitskaart te hebben, bevestigt u dat u dat op die leeftijd moet aanvragen, maar dat u niet gedaan heeft. U stelt verder uitdrukkelijk dat het “vroeger in de tijd van het regime” niet verplicht

was, en houdt vol dat het volstond om in het bezit te zijn van een attest van de burgerlijke stand “dat is afgeleverd door de regering zelf” (CGVS 3, p. 58). Uw verklaringen zijn evenwel in strijd met de beschikbare landeninformatie aangaande de regelgeving die toen van kracht was (en nog steeds is). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat het voor Syrische burgers ouder dan 14 jaar wel degelijk verplicht is om een identiteitskaart bij zich te hebben, en dat, niettegenstaande het niet bij zich dragen van de identiteitskaart over het algemeen niet bestraft werd, het wel kon leiden tot nader onderzoek. Een individueel uittreksel kan weliswaar dienen als een tijdelijke vervanging voor een beschadigde of verloren identiteitskaart, maar nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het document kan gebruikt worden om (gedurende 2 à 3 jaar) aan voornoemde verplichting te ontkomen. Bovendien blijkt dat de identiteitskaart een belangrijke rol speelt in het dagelijks leven van Syriërs. Een Syrische burger dient het document vooreerst in zijn bezit te hebben om zich te kunnen identificeren. Met een identiteitskaart verkrijgt een Syriër verder toegang tot bijvoorbeeld gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, bankzaken, enz. De kaart is ook een vereiste om te kunnen deelnemen aan schoolexamens en universitair onderwijs. Dat u, die verklaart tot 2009 naar de middelbare school ging, dan geen identiteitskaart nodig zou hebben gehad om deel te nemen aan uw examens en zich eenvoudigweg met een uittreksel van de burgerlijke stand kon inschrijven in een school te Aleppo alwaar u uw laatste drie schooljaren doorbracht (CGVS 2, p. 9-11), kan niet overtuigen.

Erop gewezen dat uw gebrek aan documenten ter staving van uw identiteit problematisch is, verwijst u naar het individueel uittreksel van de burgerlijke stand dat u neerlegde en naar de familieboekjes (CGVS 3, p. 57). U verklaart echter dat het uittreksel van de burgerlijke stand, uitgegeven op 13 juli 2019, en waarvan u enkel een kopie neerlegt, op irreguliere wijze tegen betaling verkregen is. Uw broer Bashar zou zich immers tot de administratie van de oppositie hebben gewend, die stempels gebruikte van de Syrische overheid, om dit document te bekomen (CGVS 1, p. 16-17). Dit ondermijnt in grote mate de bewijswaarde van dit document. Daarenboven heeft uw broer dit document pas aangevraagd toen u reeds in België was (CGVS 1, p. 16), wat doet vermoeden dat het louter is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor het document nog verder aan bewijswaarde inboet. Nog blijkt een deel van de gegevens in dit document onleesbaar is, wat de bewijswaarde nog verder ondergraaft.

Over de familieboekjes moet in eerste instantie opgemerkt worden dat u enkel kopieën neerlegt, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze valt na te gaan. Het familieboekje van uw ouders zou, volgens uw verklaringen, afgegeven zijn door de Syrische autoriteiten. U legt echter enkel een kopie neer van enkele pagina's uit dit boekje. In de extracten die u voorlegt, wordt uw naam niet vermeld. Dit document vormt dus geen begin van bewijs van uw voorgehouden identiteit.

U legt voorts slechts een kopie van een pagina van uw persoonlijk familieboekje neer. Dit familieboekje, volgens uw verklaringen uitgegeven in 2018, is daarenboven niet afgegeven door de Syrische autoriteiten, maar door de oppositie (CGVS 1, p. 15), waardoor het bezwaarlijk beschouwd kan worden als een officieel stuk dat uw identiteit kan staven. Bovendien staat in dit document vermeld dat u geboren bent op 8 mei 1999, terwijl u ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaart dat u geboren bent op 8 mei 1990, negen jaar eerder (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 4; CGVS 1, p. 6; opm. op NPO dd. 12.09.2020). Op het uittreksel van de burgerlijke stand staat dan weer vermeld dat u geboren bent op 9 mei 1990. Aldus dient besloten te worden dat dit familieboekje geen objectieve bewijswaarde heeft, en derhalve evenmin kan aanvaard worden als een begin van bewijs van uw beweerde identiteit.

Voorts legt u geen legerboekje neer. U verklaart zelfs dat u nooit een legerboekje hebt gehad (CGVS 2, p. 24), wat niet aannemelijk is gezien u achttien jaar werd in 2008, en gezien Syrische mannen bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd een oproep krijgen zich te melden bij het plaatselijke rekruteringsbureau van het leger. Wanneer dienstplichtigen zich melden bij het rekruteringsbureau, worden zij onderworpen aan een interview en een bloedtest, wordt een pasfoto genomen en ontvangen zij een militair boekje. U geeft vervolgens drie verschillende verklaringen voor het niet kunnen neerleggen van uw legerboekje. Zo verklaart u aanvankelijk dat u geen legerboekje kreeg omdat het uitgesteld werd omwille van uw studie (CGVS 2, p. 24). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw bewering verder gestudeerd te hebben geenszins staat. U verklaarde weliswaar dat u documenten met betrekking tot de door u gevolgde studies kon bekomen (CGVS 2, p. 10-11), maar u heeft deze tot op heden niet overgemaakt aan het CGVS. Dat u dat niet doet, terwijl u daar volgens uw eigen verklaringen wel toe in de mogelijkheid zou zijn, wijst er niet alleen op dat u niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw bewering uitstel te hebben bekomen omwille van uw studies. Hoe dan ook, uw antwoord strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat uitstel van de legerdienst omwille van studieredenen juist in het legerboekje wordt genoteerd en dus geen belemmering vormt voor de afgifte van het legerboekje. Op deze

tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat u bij uitstel om studieredenen een soort identiteitsdocument van de militaire politie kon krijgen om te tonen bij controles (CGVS 2, p. 24). Ook dit antwoord strookt niet met bovenstaande informatie. Opnieuw geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw antwoorden en de beschikbare informatie, beweert u dat het vroeger geen probleem was om het legerboekje één of twee jaar later af te halen, en dat u dat van plan was. U blijft herhalen dat u een uitstel kreeg van het rekruteringscentrum, maar dat u geen legerboekje had (CGVS 3, p. 59), evenwel zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Dit alles leidt ertoe dat aan uw verklaringen over het gebrek aan legerboekje wegens uitstel om studieredenen geen geloof wordt gehecht.

U verklaart vervolgens dat u geen legerboekje had omdat u in 2010, toen u het moest gaan afhalen, gevangen genomen werd (CGVS 2, p. 24). Nochtans was u in 2010 naar eigen zeggen twintig jaar en moeten Syrische mannen zich al op hun achttiende melden bij het rekruteringsbureau om hun legerboekje te ontvangen. Ook dit antwoord verklaart dus niet waarom u geen legerboekje zou hebben gehad. Daarop gewezen, en erop gewezen dat u al twee jaar voor uw beweerde arrestatie achttien jaar werd, grijpt u terug naar uw eerdere verklaring dat u in 2008 nog studeerde en u het legerboekje toen niet moest afhalen. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, kan aan deze verklaring geen enkel geloof kon worden gehecht. Evenmin zijn uw verklaringen over uw arrestatie en de daaropvolgende detentie geloofwaardig (cfr. infra). Uw beweerde arrestatie en detentie kunnen uw gebrek aan legerboekje dus ook niet uitklaren.

Ten slotte geeft u toe dat men op achttien jaar een legerboekje moet afhalen. U zou dat echter niet gedaan hebben omdat u nog geen identiteitskaart had (CGVS 2, p. 24). Nogmaals geeft u hier een andere reden op voor het niet hebben of afhalen van uw legerboekje. Deze inconsistentie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen nooit een legerboekje te hebben gehad. Bovendien blijkt hierboven dat het niet aannemelijk is dat u uw identiteitskaart pas in 2007 of 2008 zou hebben verkregen, waardoor uw verklaring dat u uw legerboekje niet kon afhalen (in 2008) omdat u geen identiteitskaart had eveneens onaannemelijk is. Op de onaannemelijkheid van uw verklaringen gewezen, ontkent u dat u gezegd hebt dat u geen legerboekje had omdat u geen identiteitskaart had (CGVS 3, p. 59). Uw verklaringen waren nochtans duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het simpelweg ontkennen van uw eerdere verklaringen, volstaat hoe dan ook niet om de vastgestelde onaannemelijkheid te weerleggen.

Uit bovenstaande elementen blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen nooit een legerboekje te hebben gehad.

Erop gewezen dat uw gebrek aan documenten over uw identiteitsgegevens problematisch is, verwijst u nog naar twee personen met wie u naar België bent gekomen. Zij zouden kunnen getuigen over uw identiteit (CGVS 3, p. 57). Het is echter aan u om de nodige feiten en relevante elementen over – onder meer - uw identiteit aan te brengen en hierboven blijkt dat u wat dat betreft in gebreke blijft. Los daarvan verklaart u zelf dat de personen die u noemt kennissen zijn (CGVS 3, p. 57) die geen objectieve bron zijn in uw verzoek. Ook dit element volstaat dus niet om uw identiteit aan te tonen.

Rekening houdend met het gegeven dat (i) u geen identiteitskaart of legerboekje voorlegt; (ii) u niet vermeld wordt op het familieboekje van uw ouders; en (iii) er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het door u neergelegde kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand en de kopie van een enkele pagina uit uw persoonlijk familieboekje, dient besloten te worden dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw beweerde identiteit neerlegt. Daar u bovendien (iv) geen bevredigende verklaring kan geven voor het ontbreken van uw identiteitsdocumenten; u (v) daarenboven bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de documenten die u beweert te hebben gehad; en (vi) uw verklaringen evenmin stroken met de landinformatie waarover het CGVS beschikt, kan het CGVS niet anders dan concluderen dat u weigert zicht te bieden op één van de kernelementen van uw verzoek, namelijk uw identiteit, wat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid Vw. een negatieve indicatie vormt voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift weliswaar duidelijk maakt het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal, toont geenszins aan op welk punt de *supra* geciteerde uitgebreide motivering niet correct zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, te weerleggen. Door grotendeels te herhalen wat hij reeds eerder verklaard heeft en door te verwijzen naar de algemene situatie in Syrië, werpt hij geen ander licht op de beoordeling van zijn situatie en kan hij de bevindingen uit de bestreden beslissing zoals *supra* geciteerd niet ombuigen.

Waar hij erop wijst dat hij bij het verzoekschrift de identiteitsgegevens van zijn moeder en vader, van zijn broer B. en van zijn broer H. voegt, alsook het familieboekje en hij vervolgens middels een aanvullende nota een nieuw afschrift van de burgerlijke stand, van het familieboekje, van zijn schoolrapport en van zijn strafblad voegt, merkt de Raad op wat volgt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal middels de verweernota als stuk 2 een *“algemeen ambtsbericht Syrië, juni 2021”*, voegt waarin onder *“2.2.4. Documentenfraude”* staat wat volgt: *“Falsificatie van documenten vindt in Syrië op verschillende wijzen plaats; Een vertrouwelijke bron geeft de volgende vormen van in Syrië voorkomende documentfraude: het ongeautoriseerd maken of afgeven van documenten; het ongeautoriseerd wijzigen van legaal afgegeven documenten; vervalste echte documenten; documenten die zijn verkregen zonder gebruik te maken van de juiste juridische en administratieve procedures; gebruik maken van de identiteit van iemand anders.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen andersluidende informatie bijbrengt die voorgaande informatie van de commissaris-generaal, dat de falsificatie van documenten in Syrië op verschillende wijzen plaatsvindt en daardoor slechts beperkte bewijswaarde hebben, weerlegt. Gelet op die informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en bij de aanvullende nota zeer gering, dan wel onbestaande is, zijn zij niet van die aard om de zeer uitgebreide motieven uit de bestreden beslissing om te buigen en dit mede omwille van volgende redenen.

De Raad merkt op dat voormelde objectieve informatie bevestigd wordt door verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaart dat het afschrift van de burgerlijke stand, afgegeven op 13 juli 2019, op irreguliere wijze tegen betaling is verkregen nu zijn broer B. zich tot de administratie van de oppositie heeft gewend die stempels gebruiken van de Syrische overheid om dit document te bekomen (CGVS 1, p. 16-17).

De “verblijfsdocumenten van zijn broer B”, gevoegd als stuk 4 bij het verzoekschrift alsook de “verblijfsdocumenten van zijn broer H.”, gevoegd als stuk 5 bij het verzoekschrift, zijn niet meer dan de vaststelling dat de personen vermeld op die kaarten de internationale beschermingsstatus hebben verkregen door de autoriteiten van Cyprus, doch zeggen niets over de identiteitsgegevens van verzoeker. Om dezelfde redenen als *supra* uiteengezet voor wat betreft stuk 3, zijn stukken 4 en 5 evenmin van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Wat betreft het “uittreksel van het strafregister”, gevoegd als stuk 7 bij het verzoekschrift, en het afschrift van het strafregister gevoegd bij de aanvullende nota van 27 mei 2022, merkt de Raad vooreerst op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker plots in staat is om wel degelijk een document dat betrekking zou hebben op zijn detentie voor te leggen, terwijl hij vooreerst tijdens zijn eerste verhoor bij de commissaris-generaal nog verklaarde dat alle documenten die betrekking hadden op zijn arrestatie, veroordeling en detentie vernietigd werden tijdens een bombardement (CGVS verhoor 1, p. 18: *“ik had in ons huis daar alle documenten van mijn advocaat die bezig was met onze zaak, maar jammer genoeg zijn die allemaal vernietigd door het bombardement”*). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij documenten had over de verhoren en onderzoeken, maar dat ze allemaal verloren zijn gegaan bij een luchtaanval (CGVS verhoor 2, p. 14). Gevraagd of hij geen advocaat had en of die dan niet in bezit is van enige documenten, antwoordde verzoeker dat hij niet weet of hij nog daar is, maar dat hij zal proberen om iets te vinden en voegde hij nog toe dat alle rechtbanken en documenten werden ingenomen door de oppositie en in brand werden gestoken (CGVS verhoor 2, p. 15). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd verzoeker wederom gevraagd of hij in tussentijd nog geprobeerd heeft om documenten te verkrijgen via zijn advocaat met betrekking tot zijn detentie en arrestatie, waarop hij antwoordde wat volgt: *“Ik heb contact genomen met advocaat ik had het gevaagd maar hij zei ik kan het niet doen door het feit dat ik gezocht word in de plaatsen waar de overheid controleert en hij durft daar niet om vragen, maar uiteindelijk de zaak van de gevangenis is geen belangrijke zaak ik heb dat verteld met goede bedoeling anders had ik dat gewoon niet verteld.”* CGVS verhoor 2, p. 4). Dat verzoeker bij zijn verzoekschrift plots in staat is om via zijn advocaat toch een document over te maken, terwijl hij herhaaldelijk hierom werd gevraagd en herhaaldelijk antwoordde dat al zijn documenten werden vernietigd, is geenszins ernstig en doet de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van het bij het verzoekschrift gevoegde document. De Raad merkt overigens nog op dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat zijn arrestatie en detentie niet belangrijk zijn, maar hij dan toch de moeite zou doen om bij zijn verzoekschrift en vervolgens bij de aanvullende nota hiervan een document te voegen.

Ten slotte, wat betreft de “identiteitsgegevens van moeder en van vader” gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, stelt de Raad dat het voorleggen van een identiteitsbewijs van de ouders geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zelf in gebreke is gebleven zijn eigen identiteit aan de hand van de

nodige stukken te staven en evenmin in staat bleek om een aannemelijke verklaring te geven voor het niet voorleggen van de desbetreffende documenten. De pertinente vaststellingen daaromtrent in de beslissing zoals *supra* geciteerd, worden gelet op voorgaande niet aan het wankelen gebracht door het voorleggen van het desbetreffende stuk 3. Dat hij middels de aanvullende nota een vertaling voorlegt van het familieboekje, waarin zijn naam plots wel wordt vermeld en waaromtrent hij geen enkele toelichting geeft en hij opnieuw een stuk toevoegt van de burgerlijke stand en daarnaast een schoolrapport bijbrengt, merkt de Raad op dat, rekening houdend met de informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd omtrent de bewijswaarde van die documenten, voormelde stukken bij de aanvullende nota niet van die aard zijn om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing om te buigen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang en rekening houdend met de algemene informatie omtrent de bewijswaarde van Syrische documenten, kunnen de bij het verzoekschrift voorgelegde documenten dan ook niet beschouwd worden als stukken die afbreuk doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal.

De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal niet anders dan vaststellen dat verzoeker het door zijn houding onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn identiteit, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij tussen 2010 en 2015 opgesloten zat in de centrale gevangenis van Aleppo, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2015 werd ingelijfd in het Syrische leger en vervolgens gedeserteerd is en dat hij geen geloofwaardige verklaringen afgelegd heeft over het ogenblik dat hij in contact kwam met Jabhat Al Shamiya, de duur van zijn verblijf en zijn concrete activiteiten en hij tenslotte geen enkel zich beidt op de duur van zijn verblijf in Sheikh Idriss en zijn concrete activiteiten aldaar. De commissaris-generaal oordeelde aldus op goede gronden dat verzoeker de aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt en hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.3.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend of zal kennen. Hij verklaarde bovendien nooit enige problemen te hebben gekend (CGVS verhoor, p. 23, punt 286).

5.3.4.2. De commissaris-generaal oordeelde dat inzake de beoordeling van het risico op ernstige schade omwille van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, het burger-zijn één van de constitutieve elementen is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Omwille van verzoekers gebrek aan medewerking bestaan er volgens de commissaris-generaal in zijn hoofde gegronde twijfels inzake zijn voorgehouden profiel, waardoor het onmogelijk wordt te beoordelen of hij al dan niet een burger is. Bijgevolg kon de subsidiaire beschermingsstatus hem op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet evenmin worden toegekend.

Uit wat *supra* werd uiteengezet blijkt dat de twijfels omtrent verzoekers voorgehouden profiel, omwille van zijn vage en onduidelijke verklaringen, ertoe leiden dat zijn profiel niet te bepalen is en hij aldus geen zicht biedt op het feit of hij wel degelijk beschouwd kan worden als burger, zijnde een noodzakelijke voorwaarde om te vallen onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hierbij merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoekers profiel niet vast te stellen is, uitsluitend te wijten is aan zijn persoonlijk gedrag.

De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kan er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is; (ii) gelet op zijn activiteiten al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet; (iii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden en (iv) al dan niet een reëel risico loopt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die op voorgaande beoordeling een ander licht kunnen werpen, nu hij zich ertoe beperkt te verwijzen naar het gewapend conflict in Syrië en naar een rapport van de VN van 8 februari 2022, zonder in te gaan op zijn eigen profiel.

De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker aldus niet worden toegekend.

2.7 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO